

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τι Σημαίνει η Καταιγίδα

Ο Ρέναλντ Φάνγουορ κάθισε στο λιακωτό του για να ξεσπάνει την ογκώδη πολυθρόνα από μαύρη οξιά που έφτιαξε για χάρη του ο εγγονός του πριν από δυο χρόνια. Έστρεψε το βλέμμα του προς τον Βορρά.

Προς τα ασημόμαυρα σύννεφα.

Ποτέ του δεν είχε ματαδεί κάτι τέτοιο. Μαύριζαν ολάκερο τον βορινό ορίζοντα, ψηλά στον ουρανό. Δεν ήταν γκριζα. Ήταν *μαύρα* και *ασημένια*. Σκούρα κεραυνοφόρα νέφη, σκοτεινά σαν κατώι το μεσονύχτι. Έντονο ασημένιο φως τα έσκιζε με αθόρυβες εκρήξεις αστραπών.

Στον αέρα είχαν *πυκνώσει* οι οσμές της σκόνης και του χώματος, των ξεραμένων φύλλων και της βροχής που αρνιόταν να πέσει. Είχε έρθει η άνοιξη. Παρ' όλ' αυτά, οι σοδειές του Ρέναλντ δεν μεγάλωναν. Ούτε φύτρα δεν τολμούσε να σκάσει μες από τη γη.

Ο Ρέναλντ σηκώθηκε αργά από την πολυθρόνα του, κάνοντας το ξύλο να τρίζει κι αφήνοντας το κάθισμα να λικνίζεται απαλά πίσω του και βάδισε ως την άκρη του λιακωτού. Μάσησε την πίπα του κι ας είχε σβήσει προ πολλού. Δεν επρόκειτο να κάνει τον κόπο να την ξαναάψει. Τα σύννεφα αυτά τον είχαν καθηλώσει, έτσι μαύρα που ήταν, σαν καπνοί πυρκαγιάς –μόνο που καμία πυρκαγιά δεν είχε στείλει τον καπνό της ποτέ τόσο ψηλά στον αέρα. Κι αυτά τα *ασημένια* σύννεφα, τι προμήνυαν άραγε; Φού-

σκωναν ανάμεσα στη μαυρίλα, σαν το καλογουλισμένο αστάλι που λάμπει κάτω από την κάπνα.

Έτριψε το πιγούνι του και κοίταξε την αυλή του. Ένας μικρός αβεστωμένος φράκτης περιέβαλλε συστάδες από χορτάρι και βάτα. Τα βάτα ήταν όλα τους μαραμένα πια για τα καλά. Δεν τον έβγαλαν αυτόν το χειμώνα. Θα πρέπει να τα ξεριζώσει. Και το γρασίδι... το γρασίδι λοιπόν παρέμενε ακόμα μια χειμωνιάτικη ξεραίλα. Ούτε ζιζάνια είχαν ξεπεταχτεί.

Ένας κεραυνός τον ταρακούνησε. Καθάριος, οξύς, σαν πελώρια πρόσκρουση μετάλλου πάνω σε μέταλλο. Τα παράθυρα του σπιτιού έτριξαν, οι σανίδες του λιακωτού σείστηκαν, τα ίδια του τα κόκαλα του φάνηκε ότι δονήθηκαν.

Πήδηξε προς τα πίσω. Αυτό το χτύπημα ήταν κοντά –ίσως ακόμα και μέσα στην ιδιοκτησία του. Τρωγόταν να πάει να επιθεωρήσει τη ζημιά. Η φωτιά της αστραπής μπορεί να εξολοθρεύσει έναν άνθρωπο, να τον αφήσει στάχτη στον τόπο. Τόσα πράγματα εδώ πάνω στις Μεθόριες γίνονταν προσάναμμα εντελώς άθελά τους –το ξερό γρασίδι, οι ξερές κεραμίδες, οι ξεροί σπόροι.

Τα σύννεφα όμως ήταν ακόμα μακριά. Το χτύπημα αυτό δεν ήταν δυνατόν να έχει συμβεί μέσα στη δική του ιδιοκτησία. Αυτά τα κεραυνοφόρα ασημόμαυρα νέφη κυλούσαν και κόχλαζαν, τρέφονταν καταναλώνοντας την ουσία τους.

Έκλεισε τα μάτια του σε μια προσπάθεια να ηρεμήσει με μια βαθιά ανάσα. Μήπως τον είχε φανταστεί τον κεραυνό; Του έστριβε, όπως αστειευόταν πάντα ο Γκάφιν ότι θα του συνέβαινε; Άνοιξε τα μάτια του –και τα σύννεφα ήταν εκεί ακριβώς, πάνω από το σπίτι του.

Λες κι είχαν ξαφνικά γλιστρήσει δώθε με σκοπό να χτυπήσουν όσο ο Ρέναλτ είχε στραμμένο αλλού το βλέμμα του. Κυριαρχούσαν στον ουρανό πλέον, σάρωναν κάθε κατεύθυνση, ογκώδη και επιβλητικά. Σχεδόν ένιωθε το βάρος τους πιεστικό στον αέρα ολόγυρά του. Εισέπνευσε βαριά την ξαφνική υγρασία κι ο ιδρώτας νότισε τα φρύδια του.

Τα σύννεφα αναδεύτηκαν, κατάμαυρα και ασημένια κεραυνο-

φόρα νέφη που έτρεμαν από λευκές εκρήξεις. Ξαφνικά έσκασαν προς τα κάτω, προς το μέρος του, σαν το νεφελώδες χωνί ενός ανεμοστρόβιλου. Ουρλιαξε υψώνοντας το ένα του χέρι, όπως κάθε άνθρωπος προστά σ' ένα υπέρλαμπρο φως. Κι αυτή η μαυρίλα... Αυτή η ατελεύτητη, πνιγηρή *μαυρίλα*... Θα τον έπαιρνε. Το ήξερε.

Αλλά τότε τα σύννεφα έφυγαν.

Η πίπα του Ρέναλντ έπεσε μ' έναν απαλό ήχο στα σανίδια και ο καμένος καπνός χύθηκε στα σκαλοπάτια. Δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι την είχε αφήσει από το στόμα του. Δίστασε, σήκωσε το βλέμμα σ' έναν άδειο γαλανό ουρανό και κατάλαβε ότι τον είχε φοβίσει το απόλυτο τίποτα.

Τα σύννεφα ήταν και πάλι πέρα στον ορίζοντα κάπου σαράντα λεύγες απόσταση. Κεραυνοβόλησαν αμυδρά.

Ο Ρέναλντ σήκωσε την πίπα του με χέρι τρεμάμενο, γεμάτο πανάδες από την ηλικία και ηλιοκαμένο από τα τόσα χρόνια που πέρασε στον ήλιο. *Παιχνίδια του μυαλού σου, Ρέναλντ*, είτε από μέσα του. *Σου στρίβει, να λέμε τα σύκα, σύκα και τη σκάφη, σκάφη.*

Τον είχαν ανησυχήσει οι σοδιές του. Αυτό τον είχε ανησυχήσει. Και παρόλο που στα κοπέλια του μοίραζε αισιόδοξα λόγια, δεν ήταν φυσιολογικό. Κάτι θα έπρεπε να έχει φυτρώσει έως τώρα. Σαράντα χρόνια καλλιεργεί τούτη τη γη! Δεν χρειάζεται τόσο χρόνο για να βλαστήσει το κριθάρι. Μα τον κόρακα, δεν χρειάζεται. Τι γίνεται στον κόσμο τούτες τις ημέρες; Δεν περιμένεις πια τα φυτά να φυτρώσουν, ούτε τα σύννεφα να μείνουν εκεί που θα 'πρεπε.

Ανάγκασε τον εαυτό του να καθίσει και πάλι στην καρέκλα του με πόδια που έτρεμαν. *Γερνάω, αυτό κάνω*... σκέφτηκε.

Όλη του τη ζωή δούλευε στο αγρόκτημα. Δεν ήταν εύκολη η αγροτιά στις Μεθόριες, αν όμως δούλευες σκληρά μπορούσες να πετύχεις καλή ζωή όσο είχες πλούσιες σοδειές. «Ο άνθρωπος έχει τόση τύχη όσο σπόρο αντέχει το χωράφι του», έλεγε πάντα ο πατέρας του.

Τέλος πάντων, ο Ρέναλντ ήταν ένας από τους πιο ακμαίους γεωργούς της περιοχής. Τα είχε πάει τόσο καλά ώστε να αγοράσει τα δύο γειτονικά του κτήματα, ενώ κάθε φθινόπωρο έφθανε στο

παζάρι έχοντας μαζί του μέχρι και τριάντα κάρα. Τώρα είχε στη δουλειπή του ξέσι δυνατούς άντρες, οι οποίοι όργωναν τα χωράφια –μοναχικούς, ακάματους δουλευτές. Βέβαια, έπρεπε κι ο ίδιος να βουτάει τα χέρια του στην κοπριά καθημερινά και να τους δείχνει τι εστί καλός αγρότης. Δεν σε έκανε άλλον άνθρωπο λίγη επιτυχία.

Έτσι λοιπόν ο Ρέναλντ είχε δουλέψει τη γη, είχε ζήσει τη γη, όπως έλεγε κι ο πατέρας του πάντα. Καταλάβαινε τον καιρό καλύτερα από κάθε άλλον. Αυτά τα σύννεφα δεν ήταν φυσιολογικά. Μπουμπούνιζαν απαλά, σαν το ζώο που βρυχάται μες στη μαύρη νύχτα. Και περιμένει. Στήνοντας καρτέρι στο κοντινό δάσος.

Αναπήδησε σ' άλλον έναν κεραυνό που έσκασε πολύ κοντά, όπως του φάνηκε. Απείχαν όντως σαράντα λεύγες αυτά τα σύννεφα; Έτσι πίστευε; Τώρα που τα καλοκοίταζε, μάλλον έμοιαζαν να βρίσκονται δέκα λεύγες παραπέρα.

«Δεν μ' αρέσει αυτό» γκρίνιαξε μονολογώντας. Ευχάριστη ήχησε στ' αφτιά του η φωνή του. Πραγματική. Ωραίο ήταν ν' ακούς κάτι άλλο πέρα απ' αυτό το μπουμπούνισμα και τα παντζούρια που έτριζαν κατά καιρούς απ' τον άνεμο. Αλλά, δεν θα έπρεπε ν' ακούγεται κι η Αουαίν από μέσα να ετοιμάζει το δείπνο;

«Είσαι κουρασμένος. Αυτό φταίει. Κουρασμένος». Έβγαλε μέσ' από το τσεπάκι του γιλέκου του το σακουλάκι με τον καπνό του.

Ένα αμυδρό βροντοβόλημα ακούστηκε από τα δεξιά του. Στην αρχή υπέθεσε πως ήταν κεραυνός. Αυτή τη φορά όμως ήχησε υπερβολικά απλωτό, υπερβολικά τακτό. Δεν ήταν κεραυνός. Ήταν ρόδες που κυλούσαν.

Και πράγματι, μια μεγάλη βοϊδάμαξα αναφάνηκε στην κορυφή του Λόφου του Μάλαρντ. Έτσι τον είχε ονομάσει ο ίδιος ο Ρέναλντ το λόφο. Κάθε καλός λόφος χρειαζόταν ένα όνομα. Ο δρόμος λεγόταν Δρόμος του Μάλαρντ. Άρα γιατί να μη λέγεται όμοια κι ο λόφος;

Ο Ρέναλντ έσκυψε μπροστά καθιστός όπως ήταν, αγνοώντας επιδεικτικά τα γνωστά σύννεφα ενώ ζάρωνε τα μάτια του προς την κατεύθυνση του κάρου, σε μια προσπάθεια να διακρίνει το πρόσωπο του οδηγού. Ο Θούλιν; Ο σιδεράς; Μα τι έκανε; Γιατί

είχε βαλθεί να τραβάει ένα φορτωμένο κάρο πάνω σε τέτοια ανηφοριά; Υποτίθεται ότι δούλευε το νέο αλέτρι του Ρέναλντ!

Αν και αδύνατος για κάποιον που εξασκεί την τέχνη του, ο Θούλιν και πάλι είχε τους διπλάσιους μυς από τους περισσότερους γεωργούς. Διέθετε τα μαύρα μαλλιά και το μαυρισμένο δέρμα των Σιναραωνών και ξύριζε το πρόσωπό του σύμφωνα με τη μόδα τους, χωρίς όμως να έχει και τον κότσο. Μπορεί η οικογένεια του Θούλιν να κρατάγε από τους πολεμιστές των Μεθοριών, ο ίδιος όμως ήταν ένας απλός χωρικός, σαν τους υπόλοιπους. Δικό του ήταν το σιδεράδικο στο Βελανιδόνερο πέντε μίλια προς τα ανατολικά. Ο Ρέναλντ είχε απολαύσει με το σιδερά πολλές παρτίδες λίθων τα βράδια του χειμώνα.

Ο Θούλιν συνέχιζε την πορεία του –δεν είχε δει τόσα πολλά χρόνια όσα ο Ρέναλντ, αλλά οι τελευταίοι λίγιοι μήνες τον είχαν ωθήσει ν' αρχίσει να συζητάει σοβαρά ν' αποσυρθεί. Η σιδηρουργία δεν ήταν τέχνη για γέρους. Φυσικά, ούτε και η γεωργία ήταν. *Υπήρχε* εξάλλου κάποια τέχνη που να μπορούν να εξασκήσουν οι γέροι;

Η άμαξα του Θούλιν πλησίαζε από τον πατημένο χωματόδρομο τον άσπρο φράκτη της αυλής του Ρέναλντ. *Παράξενα πράγματα*, σκέφτηκε ο Ρέναλντ. Το κάρο τραβούσε από πίσω του σε σειρά το ένα πίσω απ' τ' άλλο ζώα: πέντε γίδες και δυο γελάδες. Στις εξωτερικές πλευρές του οχήματος ήταν δεμένα κιβώτια με μαυροφτέρουγες κότεις, ενώ μέσα στην καρότσα είχαν στοιβαχτεί σωροί από έπιπλα, σακιά και βαρέλια. Η νεαρή κόρη του Θούλιν, η Μιράλα, καθόταν μαζί με τον ίδιο και τη χρυσομαλλούσα γυναίκα του από τον Νότο. Είκοσι πέντε χρόνια παντρεμένη με τον Θούλιν, αλλά ο Ρέναλντ ακόμα σκεφτόταν την Γκαλάνχα ως «τη Νότια».

Ολόκληρη η οικογένεια βρισκόταν πάνω στην άμαξα κι έσερνε μαζί της τα καλύτερα ζώα της. Προφανώς ταξίδευαν. Αλλά για πού; Μήπως πήγαιναν να επισκεφθούν τίποτα συγγενείς; Είχαν να παίξουν λίθους εδώ και... *ωχ*, τρεις βδομάδες πλέον. Δεν έμενε μεγάλο διάστημα για επισκέψεις, τώρα που ερχόταν η άνοιξη και η βεβιασμένη σπορά. Κάποιος χρειαζόταν να επιδιορθώσει τα αλέτρια και να ακονίσει τα δρεπάνια. Ποιος θα τα έκανε αυτά εάν έκλεινε το σιδηρουργείο του ο Θούλιν;

Ο Ρέναλντ έχωσε μια πρέζα καπνό μέσα στην πίπα του καθώς ο Θούλιν στάθμευσε το κάρο του δίπλα στην αυλή του. Ο αδύνατος γκριζομάλλης σιδεράς έδωσε τα γκέμια στην κόρη του και μετά κατέβηκε, ραντίζοντας με χώμα τον αέρα μόλις προσγειώθηκε στο έδαφος. Πίσω του ζυμωνόταν ακόμα η μακρινή καταιγίδα.

Ο Θούλιν έσπρωξε το πορτάκι του φράχτη και περπάτησε ως το λιακωτό. Έδειχνε αφηρημένος. Ο Ρέναλντ άνοιξε το στόμα του έτοιμος να τον καλωσορίσει, αλλά ο Θούλιν τον πρόλαβε.

«Έθαψα το καλύτερο αμόνι μου στην πρασιά της Γκαλάνχα με τις φράουλες, Ρέναλντ» είπε ο μεγαλόσωμος σιδεράς. «Θυμάσαι πού είναι; Πάκτωσα και τα καλύτερα εργαλεία μου εκεί επίσης, καλολαδωμένα, μέσα στο πιο γερό σεντούκι μου, επενδυμένο ώστε να παραμείνουν στεγνά. Αυτό θα τα προστατέψει από τη σκουριά, τουλάχιστον για ένα χρονικό διάστημα».

Ο Ρέναλντ έγκλεισε το στόμα του κρατώντας μισογεμάτη την πίπα του. Εάν ο Θούλιν έθαβε το αμόνι του... αυτό σήμαινε ότι δεν σκόπευε να ξαναγυρίσει σύντομα. «Θούλιν, τι...»

«Εάν δεν επιστρέψω», είπε ο Θούλιν κοιτάζοντας τον Βορρά, «θα ξεθάψεις τα πράγματά μου για να τα φροντίσεις; Πούλησέ τα σε όποιον ενδιαφέρεται, Ρέναλντ. Δεν θα αφήνα τον οποιοδήποτε να χτυπάει αυτό το αμόνι. Μου πήρε μια εικοσαετία να συγκεντρώσω αυτά τα εργαλεία, ξέρεις

«Θούλιν!» του πέταξε ο Ρέναλντ. «Πού πάτε;»

Ο Θούλιν γύρισε προς το μέρος του και στηρίχτηκε με το ένα χέρι στο κάγκελο του λιακωτού και άφατη θλίψη στα καστανά μάτια του. «Έρχεται καταιγίδα» του είπε. «Κι έτσι σκέφτηκα πως πρέπει να κατευθυνθώ προς τον Βορρά».

«Καταιγίδα;» τον ρώτησε ο Ρέναλντ. «Εννοείς αυτή στον ορίζοντα; Θούλιν, φαίνεται άσχημη –που να καούν τα κόκκαλά μου, πολύ άσχημη– αλλά δεν ωφελεί να τρέξετε μακριά της. Είχαμε και παλιότερα άσχημες καταιγίδες».

«Όχι σαν αυτή, παλιόφιλε» είπε ο Θούλιν. «Αυτή δεν είναι καταιγίδα που την αγνοείς».

«Θούλιν;» ρώτησε ο Ρέναλντ. «Τι λες;»

Προτού ο άλλος άντρας προλάβει να απαντήσει, η Γκαλάνχα φώναξε από το κάρο. «Του είπες για τα τσουκάλια;»

«Α!» αναφώνησε ο Θούλιν. «Η Γκαλάνχα γυάλισε εκείνα τα τσουκάλια με τον χάλκινο πάτο που τόσο αγαπούσε πάντα η γυναίκα σου. Βρίσκονται πάνω στο τραπέζι της κουζίνας κι αν τα θέλει η Αουαίν είναι δικά της». Και μ' αυτά τα λόγια, ο Θούλιν αποχαιρέτισε μ' ένα νεύμα τον Ρέναλντ και πήρε το δρόμο για την άμαξά του.

Ο Ρέναλντ ανακάθισε σαστισμένος. Ο Θούλιν από πάντα του ήταν τύπος ευθύς –του άρεσε να λέει ό,τι είχε στο νου του ανενόχλητος. Κάτι τέτοια ήταν που άρεσαν του Ρέναλντ στον Θούλιν. Ο σιδεράς όμως ήταν ικανός να περάσει μες από μια συζήτηση σαν κατολίσθηση που πέφτει σε ένα κοπάδι πρόβατα, αφήνοντας τους πάντες σε σύγχυση.

Ο Ρέναλντ σηκώθηκε, άφησε την πίπα του στην πολυθρόνα κι ακολούθησε τον Θούλιν ως το κάρο. *Που να καούν*, σκέφτηκε ρίχνοντας παινιές ματιές και παρατηρώντας το καφετί γρασίδι και τα μαραμμένα βάτα του ξανά. Είχε ρίξει σκληρή δουλειά σε τούτη την αυλή.

Ο σιδεράς ξανάσφιγγε τα δεμένα κοτετσοκιβώτια στις πλευρές του οχήματός του. Ο Ρέναλντ τον πρόλαβε, για να βάλει ένα χεράκι, αλλά του έκανε πρώτα νόημα η Γκαλάνχα.

«Ρέναλντ, εδώ» είπε μέσα από την καρότσα. «Πάρε αυτά». Του έτεινε ένα καλάθι με αβγά, και μια μπουκλα χρυσά μαλλιά ξέφυγε από τον κότσο της. «Δώσ' τα στην Αουαίν. Ξέρω πως χάσατε κόττες εξαιτίας όλων αυτών των αλεπούδων το φθινόπωρο».

Ο Ρέναλντ πήρε το καλάθι με τα αβγά. Ορισμένα ήταν άσπρα, άλλα καφετιά. «Ναι, αλλά πού πάτε, Γκαλάνχα;»

«Βόρεια, φίλε μου» του αποκρίθηκε ο Θούλιν. Πέρασε δίπλα του κι απίθωσε την παλάμη του στον ώμο του Ρέναλντ. «Θα μαζευτεί στρατός, πιστεύω. Θα χρειαστούν σιδηρουρούς».

«Σε παρακαλώ» είπε ο Ρέναλντ χειρονομώντας μαζί με το καλάθι των αβγών. «Καθίστε τουλάχιστον λίγα λεπτά. Η Αουαίν μόλις έβαλε να φουρνίσει ψωμί, ένα από αυτά τα αφρότα φρα-

ντζολάκια μελιού που τόσο σου αρέσουν. Μπορούμε να το συζητήσουμε παίζοντας λίθους».

Ο Θούλιν δίστασε.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε» είπε σιγανά η Γκαλάνχα. «Η καταιγίδα έρχεται».

Μ' ένα νεύμα, ο Θούλιν συμφώνησε κι ανέβηκε πάλι στην άμαξά του. «Ίσως θελήσετε να έρθετε κι εσείς βόρεια, Ρέναλντ. Εάν έρθετε, φέρετε ό,τι μπορείτε μαζί σας». Έκανε μια παύση. «Πιάνουν αρκετά τα χέρια σου με τα εργαλεία που έχεις εδώ για να κάνεις μικρά μεταλλουργικά μερεμέτια, οπότε μετάτρεψε τα καλύτερα δρεπάνια σου σε λογχοπέλεκεις. Τα δυο καλύτερά σου δρεπάνια –μην περιοριστείς σε τίποτα δευτεροτότης ποιότητας. Πάρε τα καλύτερά σου, γιατί αυτά τα όπλα θα χρησιμοποιήσεις».

Ο Ρέναλντ συνοφρυώθηκε. «Και πώς το ξέρεις ότι θα υπάρχει στρατός; Που να καώ, Θούλιν, δεν είμαι στρατιώτης!»

Σαν να μην είχε ακούσει τα σχόλια του Ρέναλντ, ο Θούλιν συνέχισε: «Με τέτοιους λογχοπέλεκεις μπορείς να ριξεις κάποιον από το άλογο και να τον καρφώσεις. Κι όσο το σκέφτομαι, ίσως πρέπει να φτιάξεις από το τρίτο καλύτερο δρεπάνι σου και δυο σπαθιά».

«Μην ξέρω νομίζεις εγώ να φτιάχνω σπαθιά; Πόσο μάλλον να τα χρησιμοποιώ κιόλας!»

«Μπορείς να μάθεις» είπε ο Θούλιν και στράφηκε προς τον Βορρά. «Κανείς αχρείαστος, Ρέναλντ. Κανείς. Έρχονται για μας». Έριξε μια πεταχτή ματιά στον Ρέναλντ. «Δεν είναι δα και τόσο δύσκολο να φτιάξεις ένα σπαθί. Παίρνεις τη λάμα του δρεπανιού και την ισιώνεις, μετά βρίσκεις ένα κομμάτι ξύλο για προφύλαξη, δηλαδή για να εμποδίζει τη λάμα του εχθρού να γλιστρήσει και να σου κόψει το χέρι. Βασικά θα χρησιμοποιήσεις πράγματα που ήδη έχεις».

Ο Ρέναλντ βλεφάρισε μ' ένα σάστισμα. Σταμάτησε τις ερωτήσεις, αλλά δεν μπορούσε να τις βγάλει απ' το μυαλό του. Συνωστίζονταν μες στον εγκέφαλό του σαν βόδια που προσπαθούσαν όλα μαζί να βγουν από την ίδια πύλη.

«Φέρε κι όλα σου τα ζώα» είπε ο Θούλιν. «Θα τα φας –ή θα τα

φάνε οι άντρες σου– και θα θέλεις και το γάλα. Κι αν όχι, τότε θα υπάρξουν κάποιοι με τους οποίους θα μπορείς να τα ανταλλάξεις για βοδινό ή αρνίσιο κρέας. Τα τρόφιμα θα είναι λιγοστά, καθώς όλα χαλάνε εύκολα και η ποσότητα από τα χειμερινά αποθέματα έχει μειωθεί. Φέρε ό,τι έχεις: όσπρια, ξηρούς καρπούς, όλα».

Ο Ρέναλντ ακούμπησε με την πλάτη στο πορτάκι της αυλής του. Ένιωσε αδύναμος και άνευρος. Τελικά ξεφούρνισε με δυσκολία μία ακόμα ερώτηση: «Γιατί;»

Ο Θούλιν δίστασε, μετά κατέβηκε από την άμαξα κι απίθωσε και πάλι την παλάμη του στον ώμο του Ρέναλντ. «Λυπάμαι που σου τα λέω τόσο απότομα. Να... ξέρεις δα πώς τα πάω εγώ με τα λόγια, Ρέναλντ. Δεν ξέρω τι είναι αυτή η καταγίδα. Ξέρω όμως τι σημαίνει. Δεν κράτησα ποτέ σπαθί στα χέρια μου, ο πατέρας μου όμως πολέμησε στον Πόλεμο των Αελιτών. Εγώ είμαι Μεθορίτης. Κι αυτή η καταγίδα σημαίνει πως το τέλος πλησιάζει, Ρέναλντ. Κι εμείς πρέπει να είμαστε εκεί όταν φτάσει». Σταμάτησε, γύρισε προς τον Βορρά κι ατένισε εκείνη την κατευθυνση παρακολουθώντας τα ογκώδη σύννεφα όπως θα παρακολουθούσε ο αγρεργάτης ένα φαρμακερό φίδι που ανακάλυψε μες στη μέση του χωραφιού του. «Το Φως να μας φυλάει, φίλε μου. Αλλά πρέπει να πάμε εκεί».

Και με τούτα τα λόγια τράβηξε το χέρι του και γύρισε πάλι στην άμαξά του. Ο Ρέναλντ τους παρακολούθησε να ηρεμούν τα βόδια τους, να τα ωθούν για να κινηθούν και να κατευθύνονται προς τον Βορρά. Τους παρακολούθησε αρκετή ώρα μουνδιασμένος.

Ο μακρινός κεραννός εξερχόγη σαν τον ήχο ενός μαστίγιου που σκαμπιλιζει τους λόφους.

Η πόρτα της αγροικίας άνοιξε κι έκλεισε ξανά. Η Αουαίν ήρθε προς το μέρος του με τα γκριζα εδώ και χρόνια μαλλιά της πιασμένα κότσο. Είχε γκριζάρει νωρίς και ο Ρέναλντ είχε ανέκαθεν αδυναμία σ' αυτό το χρώμα. Μάλλον ασημένια παρά γκριζα ήταν. Σαν τα σύννεφα.

«Ο Θούλιν ήταν αυτός;» ρώτησε η Αουαίν παρακολουθώντας το κάρο που χανόταν μακριά αφήνοντας πίσω του ένα σύννεφο σκόνης. Ο άνεμος έδιωξε ένα μαύρο φτερό κοτόπουλου από το δρόμο.

«Ναι».

«Και δεν έμεινε ούτε για λίγο κουβεντολόι;»

Ο Ρέναλντ έγνεψε αρνητικά.

«Ω, αλλά η Γκαλάνχα έστειλε αβγά!» Η Αουαίν πήρε το καλάθι κι άρχισε να μεταφέρει τα αβγά μέσα στην ποδιά της για να τα πάει στο σπίτι. «Τι καλή που είναι. Άφησε το καλάθι εκεί χάρω. Είμαι σίγουρη ότι κάποιον θα στείλει να το πάρει».

Ο Ρέναλντ απλώς χάζευε τον Βορρά.

«Ρέναλντ;» ρώτησε η Αουαίν. «Τι σ' έπιασε, βρε γερο-ξεκούτη;»

«Γυάλισε για χάρη σου τα τσουνάλια της» της είπε εκείνος. «Εκείνα με τον χάλκινο πάτο. Βρίσκονται στο τραπέζι της κουζίνας της. Είναι δικά σου εάν τα θες».

Η Αουαίν έμεινε σιωπηλή. Τότε, ο Ρέναλντ άκουσε έναν δυνατό ήχο από κάτι που έσπασε και κοίταξε πίσω του. Είχε ξεχαστεί και χαλάρωσε το κράτημα της ποδιάς της. Τα αβγά γλίστρησαν στο έδαφος κι έσπασαν.

Με πολύ ήρεμη φωνή η Αουαίν τον ρώτησε «Είτε τίποτε άλλο;»

Ο Ρέναλντ έβixυσε το σχεδόν καραφλό κεφάλι του. «Είτε ότι η καταιγίδα έρχεται κι εκείνοι αναγκάστηκαν να κατευθυνθούν βόρεια. Ο Θούλιν λέει ότι πρέπει να πάμε κι εμείς».

Στάθηκαν αμίλητοι για ένα ακόμα λεπτό. Η Αουαίν σήκωσε ψηλά την άκρη της ποδιάς της, προστατεύοντας έτσι τα περισσότερα αβγά. Ματιά δεν έριξε σ' εκείνα που είχαν πέσει. Το βλέμμα της είχε κολλήσει στον Βορρά.

Ο Ρέναλντ γύρισε από την άλλη. Η καταιγίδα είχε ενταθεί ξανά. Και του φάνηκε πως παραδόξως είχε σκοτεινιάσει κι άλλο.

«Πιστεύω πως πρέπει να τους ακούσουμε, Ρέναλντ» του είπε η Αουαίν. «Εγώ θα... θα πάω να τακτοποιήσω όλα όσα χρειαζόμαστε μαζί μας από το σπίτι. Εσύ μπορείς να κάνεις μια γύρα και να μαζέψεις τους άντρες σου. Είπαν πόσο καιρό θα λείψουμε;»

«Όχι» απάντησε ο άντρας της. «Δεν είπαν καν γιατί. Μόνο ότι πρέπει να πάμε βόρεια. Και... και ότι αυτό είναι το τέλος».

Με μια κοφτή ανάσα η Αουαίν είπε, «Καλά, εσύ βάλε τους άντρες σου να ετοιμαστούν. Εγώ θα αναλάβω το σπίτι».

Χώθηκε βιαστικά μέσα κι ο Ρέναλντ γύρισε την πλάτη του στην καταιγίδα, έκανε το γύρο του σπιτιού και βρέθηκε στο προαύλιο της σιταποθήκης φωνάζοντας κοντά του τους αγροργάτες του. Ήταν μια ομάδα γεροδεμένοι, καλοί άντρες όλοι τους. Οι δικοί του οι γιοί είχαν αναζητήσει αλλού την τύχη τους, αλλά τους έξι εργάτες του τούς ένωθε πολύ κοντά του, σχεδόν σαν γιους του. Γύρω του μαζεύτηκαν ο Μερκ, ο Φάβινταν, ο Ρίνιν, ο Βέσιρ και ο Αντάμαντ. Εξακολουθώντας να βρίσκεται σε σύγχυση, ο Ρέναλντ έστειλε τους δύο να συγκεντρώσουν όλα τα ζώα, τους άλλους δύο να δεματιάσουν ό,τι δημητριακά και προμήθειες είχαν περισσέψει από τον χειμώνα και τον τελευταίο να φέρει τον Γκελένι ο οποίος είχε πάει μέχρι το χωριό για να φέρει νέους σπόρους, στην περίπτωση που η σπορά δεν απέδιδε το ποθητό απόθεμα.

Οι πέντε άντρες σκόρπισαν. Ο Ρέναλντ κοντοστάθηκε στον περίβολο του κτήματός του για μια στιγμή και μετά μπήκε στον αχυρώνα για να βγάλει το ελαφρύ του καμίνι έξω στο φως του ήλιου. Δεν ήταν ένα σκέτο αμόνι, ήταν μια πλήρης κάμιнос μικρών διαστάσεων φτιαγμένη για τον δρόμο. Την είχε μετατρέψει σε τροχήλατη –δεν μπορούσες να λειτουργήσεις κάμινο σε αχυρώνα. Τόση σκόνη μπορούσε να πιάσει φωτιά. Τη σήκωσε απ' τα χερούλια και την τσούλησε έξω, ως τη χτισμένη από γερά τούβλα κόγχη που είχε στήσει στο πλάι της αυλής, όπου και μπορούσε να κάνει μικροεπισκευές όταν χρειαζόταν.

Μια ώρα μετά, η πυρά είχε θεριέψει. Δεν ήταν τεχνίτης σαν τον Θούλιν, αλλά, είχε μάθει από τον πατέρα του ότι καλό ήταν να ξέρεις να σφυρηλατείς λίγο. Κάποιες φορές δεν είχες ώρα να σπαταλάς για να πας στην πόλη και να γυρίσεις μόνο και μόνο για να φτιαχτεί ένας σπασμένος μεντεσές.

Τα σύννεφα ήταν ακόμα στη θέση τους. Προσπάθησε να μην τα κοιτάξει όταν άφησε το καμίνι για να γυρίσει στον αχυρώνα. Τα σύννεφα αυτά έμοιαζαν με μάτια που τον κρυφοκοίταζαν πίσω από την πλάτη του.

Μέσα στον αχυρώνα, το φως χυνόταν από ρωγμές στα τοιχώματα και φώτιζε τη σκόνη και το σανό. Είχε χτίσει το κτίσμα μόνος

του καμιά εικοσιπενταριά χρόνια πριν. Όλο σχεδίαζε να αντικαταστήσει τις σαραβαλιασμένες σανίδες της στέγης, τώρα όμως δεν υπήρχε πλέον χρόνος.

Γύρεψε το τρίτο καλύτερο δρεπάνι του στον τοίχο με τα εργαλεία, αλλά σταμάτησε. Πήρε βαθιά ανάσα και αντ' αυτού, κατέβασε το καλύτερο δρεπάνι του. Γύρισε πίσω στο καμίνι και ξεκόλλησε τη λαβή του.

Μόλις πέταξε παρακεί το ξύλο, εμφανίστηκε ο Βέσιρ –ο μεγαλύτερος από τους εργάτες του– τραβώντας δυο γίδες. Όταν είδε τη λεπίδα του δρεπανιού στην κάμινο, η έκφρασή του σκοτεινίασε. Έδεσε σ' έναν πάσσαλο τις γίδες κι έτρεξε προς τον Ρέναλντ χωρίς να βγάλει άχνα.

Πώς φτιάχνεις λογχοπέλεκυ; Ο Θούλιν του είχε πει ότι είναι καλά όπλα για να ρίχνουν τους ιππείς από τα άλογα τους. Θα πρέπει ίσως να αντικαταστήσει τη λαβή του δρεπανιού με ένα μακρύτερο, ίσιο στειλιάρι από μελία. Η φλάντζα της άκρης του στειλιαριού θα εκτείνεται μετά τη βάση της λεπίδας διαμορφώνοντας έτσι μια αδρή αιχμή δόρατος περιβεβλημένη με ένα κομμάτι κασσίτερο για ενίσχυση. Μετά, θα πρέπει να θερμάνει τη λάμα και να βαρέσει τη μύτη μέχρι τα μισά του μήκους της για να φτιάξει ένα άγκιστρο, το οποίο θα μπορούσε να τραβήξει έναν άντρα από τα άλόγο του και ίσως να τον κόψει συγχρόνως. Γλίστρησε τη λάμα μέσα στα καυτερά κάρβουνα για να τη θερμάνει κι έπειτα άρχισε να δένει την ποδιά του.

Ο Βέσιρ κοντοστάθηκε ένα λεπτό περίπου και τον παρακολούθησε. Στο τέλος πλησίασε τον Ρέναλντ και τον έπιασε απ' το μπράτσο. «Ρέναλντ, τι κάνουμε;»

Ο Ρέναλντ ελευθέρωσε το χέρι του. «Θα πάμε βόρεια. Έρχεται η καταιγίδα κι εμείς θα πάμε βόρεια.»

«Πάμε βόρεια εξαιτίας μιας απλής καταιγίδας; Τι παράνοια είν' αυτή;»

Σχεδόν το ίδιο πράγμα είχε πει κι ο Ρέναλντ στον Θούλιν. Ένας μακρινός κεραυνός ήχησε.

Ο Θούλιν είχε δίκιο. Οι σοδιές... οι ουρανοί... η τροφή που γάλαγε ξαφνικά. Ακόμα και προτού μιλήσει στον Θούλιν, ο Ρέ-

ναλντ ήξερε. Βαθιά μέσα του ήξερε. Αυτή η καταιγίδα δεν θα περνούσε πάνω απ' τα κεφάλια τους για να εξαφανιστεί μετά. Αυτήν την καταιγίδα θα πρέπει να την αντιμετωπίσουν κατά πρόσωπο.

«Βέσιρ» είπε ο Ρέναλντ γυρνώντας πίσω στη δουλειά του, «είσαι στη δούλεψη τούτης της φάρμας για... πόσο; Δεκαπέντε χρόνια; Είσαι ο πρώτος που προσέλαβα. Φέρθηκα καλά σε σένα και τους δικούς σου;»

«Καλά μου φέρθηκες» είπε ο Βέσιρ. «Αλλά γαμώτο, Ρέναλντ, ποτέ άλλοτε δεν είχες αποφασίσει να φύγεις από το αγρόκτημα! Αν αφήσουμε τις σοδειές, θα χαθούν. Εδώ δεν είναι σαν τους υγρότοπους των Νότιων. Πώς μπορούμε απλώς να φύγουμε;»

«Γιατί», είπε ο Ρέναλντ, «εάν δεν φύγουμε, δεν θα έχει καμία σημασία εάν σπεύραμε ή όχι».

Ο Βέσιρ κατσούφιασε.

«Γιόκα μου», είπε ο Ρέναλντ, «θα κάνεις ό,τι σου λέω, πάει και τελειώσε. Άντε, τράβα να τελειώσεις με το μάζεμα των ζωντανών».

Ο Βέσιρ απομακρύνθηκε άκαμπτος, αλλά έκανε ό,τι του είπε ο Ρέναλντ. Ήταν καλός άνθρωπος, παρότι θερμοκέφαλος.

Ο Ρέναλντ τράβηξε τη λάμα από τη θερμότητα και το μέταλλο λαμπύρισε κάτασπρο. Το ακούμπησε πάνω στο μικρό αμόνι κι άρχισε να βαράει το κομβικό σημείο όπου η βάση συναντούσε το δόντι του άγκιστρου, για να το ισιώσει. Ο ήχος του σφυριού του πάνω στο μέταλλο του φάνηκε δυνατότερος απ' όσο θα όφειλε. Αντηχούσε σαν τη βροντή και οι δυο ήχοι μπερδεύτηκαν. Λες και κάθε χτύπος του σφυριού του ήταν κι αυτός μέρος της καταιγίδας.

Καθώς δούλευε, οι βρόντοι σαν να σχημάτιζαν λέξεις. Λες και κάποιος μουρμούραγε στο πίσω μέρος του κεφαλιού του –την ίδια φράση ξανά και ξανά.

Η καταιγίδα έρχεται. Η καταιγίδα έρχεται...

Συνέχισε να σφυροκοπάει κρατώντας την άκρη του δρεπανιού, αλλά ισιώνοντας τη λάμα και φτιάχνοντας στην άκρη της ένα γάτζο. Ακόμα δεν ήξερε γιατί. Αλλά, δεν είχε σημασία.

Η καταιγίδα ερχόταν κι εκείνος έπρεπε να είναι έτοιμος.

Παρακολουθώντας τους στραβοκάνηδες στρατιώτες να δένουν το τυλιγμένο σε μια κουβέρτα σώμα της Τανέρα σε μια σέλα, η Φαλέντρε αντιστάθηκε σθεναρά στην επιθυμία της να βάλει ξανά τα κλάματα, στην επιθυμία της να ξεράσει. Ως πρεσβύτερη που ήταν, έπρεπε να διατηρεί την αυτοκυριαρχία της, εάν ανέμενε το ίδιο κι από τις τέσσερεις άλλες *σουλ'ντάμ*. Προσπάθησε να πει στον εαυτό της ότι είχε δει χειρότερα, μάχες όπου είχαν πεθάνει πάνω από μία *σουλ'ντάμ* ή και περισσότερες από μία *νταμέην*. Αυτό όμως δεν άργησε να της θυμίσει πώς ακριβώς βρήκαν το θάνατο η Τανέρα και η Μίρι της, αλλά ο νους της ξέφυγε από εκεί.

Κουλουριασμένη στο πλάι της, η Νένσι κλαψούριζε όσο η Φαλέντρε χάιδευε το κεφάλι της *νταμέην* και προσπαθούσε να της στείλει αισθήματα παρηγοριάς μέσα από το *α'ντάμ*. Αυτό συχνά έπιανε, αλλά όχι και τόσο σήμερα. Γιατί και η ίδια ένιωθε υπερβολικά ταραγμένη. Μακάρι μπορούσε να ξεχάσει ότι η *νταμέην* ήταν θωρακισμένη και από ποιον. Από τι. Η Νένσι κλαψούρισε ξανά.

«Θα παραδώσεις το μήνυμα όπως σου υπέδειξα;» είπε μια αντρική φωνή πίσω της.

Όχι, όχι μια οποιαδήποτε αντρική φωνή. Ο ήχος αυτής της φωνής ανακάτεψε τα οξέα του στομάχου της. Ανάγκασε τον εαυτό της να γυρίσει να τον αντικρύσει, ανάγκασε τον εαυτό της να συναντήσει αυτά τα κρύα, σκληρά μάτια, που άλλαζαν χρώμα ανάλογα με την κλίση του κεφαλιού του, άλλοτε γαλάζια, άλλοτε γκριζα, πάντα όμως σαν στιλπνά πετράδια. Είχε γνωρίσει πολλούς σκληρούς άντρες, πόσους όμως τόσο σκληρούς ώστε να χάσουν το χέρι τους και λίγο μετά να αντιδρούν σαν να είχαν χάσει το γάντι τους; Η Φαλέντρε υποκλίθηκε σεβάσμια τραβώντας το *α'ντάμ* ώστε να κάνει το ίδιο και η Νένσι. Μέχρι τώρα, είχαν φερθεί καλά στις κρατούμενες τηρουμένων των συνθηκών, μέχρι που τους είχαν δώσει και νερό να πλυθούν. Και υποτίθεται πως δεν θα παρέμεναν κρατούμενες για πολύ ακόμα. Ωστόσο, με τον άντρα αυτόν, ποιος μπορούσε να πει τι θα οδηγούσε σε μια τέτοια αλλαγή; Η υπόσχεση της ελευθερίας ενδεχομένως να ήταν μέρος ενός ευρύτερου σχεδίου.

«Θα παραδώσω το μήνυμά σου με την προσοχή που απαιτεί»

ξεκίνησε να λέει, μετά όμως κόμπιασε. Ποιον τιμητικό τίτλο χρησιμοποιούσε γι' αυτόν; «Άρχοντά μου Δράκοντα» έλλειψε βιαστικά την πρότασή της. Τα λόγια ξέραναν τη γλώσσα της, εκείνος όμως συγκατάνευσε, οπότε προφανώς ακούσε.

Μια από τις *μαράθ'νταμέην* εμφανίστηκε μέσα από εκείνη την απίθανη σχισμή στον αέρα, μια νεαρή με μακριά πλεξούδα. Φορούσε αρκετά κοσμήματα για να ανήκει στη Γενιά κι επίσης έφερε κόκκινη βούλα καταμεσής στο μέτωπο. «Πόση ώρα σκοπεύεις να μένεις εδώ, Ραντ;» απαίτησε να μάθει λες και ο νέος με το σκληρό βλέμμα ήταν ο υπηρέτης της μάλλον κι όχι αυτός που ήταν. «Πόσο κοντά στο Έμπου Νταρ είμαστε εδώ που βρισκόμαστε; Το μέρος είναι γεμάτο Σωντσάν, όπως ξέρεις, και πιθανότατα πετάνε *ράκεν ολόγυρα*».

«Η Κάντσουεϊν σ' έστειλε να το ρωτήσεις αυτό;» της είπε εκείνος και τα μάγουλά της κοκκίνισαν ελαφρά. «Όχι πολύ ακόμα, Νυνάβε. Μόνο λίγα λεπτά».

Η νεαρή γυναίκα έσυρε το βλέμμα της στις υπόλοιπες *σουλ'ντάμ* και *νταμέην*, όλες εκ των οποίων υπάκουγαν τη Φαλέντρε, προσποιούμενες ότι δεν τις παρακολουθούσε μια *μαράθ'νταμέην* ή, ιδίως, άντρες με μαύρα πανωφόρια. Είχαν συμμαζευτεί όσο καλύτερα μπορούσαν. Η Σούρουα είχε καθαρίσει το αίμα από το πρόσωπό της αλλά και από το πρόσωπο της Τάμπι, ενώ η Μάλιαν τις είχε επιδέσει με μεγάλες κομπρέσες, κάνοντάς τες να μοιάζουν σαν να φορούσαν παράξενα καπέλα. Η Σίαρ είχε καταφέρει να καθαρίσει αρκετό από τον εμετό που ξέρασε πάνω στο φόρεμά της.

«Εξακολουθώ να πιστεύω πως πρέπει να τις Θεραπεύσω» είπε απότομα η Νυνάβε. «Τα χτυπήματα στο κεφάλι μπορούν να προκαλέσουν πολλά τα οποία δεν εμφανίζονται αμέσως».

Με άρρατη πλέον την έκφραση του προσώπου της, η Σούρουα μετακίνησε την Τάμπι πίσω της σαν να προστάτευε την *νταμέην*. Σαν να μπορούσε. Τα ανοιχτόχρωμα μάτια της Τάμπι είχαν γουρλώσει από τον τρόμο.

Η Φαλέντρε σήκωσε ικετευτικά το χέρι της προς τον ψηλό νέο άντρα. Δηλαδή, απ' ό,τι φαινόταν, προς τον Αναγεννημένο Δρά-

κοντα. «Σας παρακαλώ. Θα λάβουν ιατρική βοήθεια αμέσως μόλις φτάσουμε στο Έμπο Νταρ».

«Ασ' το, Νυνάβε», είπε ο νεαρός άντρας. «Εάν δεν θέλουν Θεραπεία, δεν θέλουν». Η *μαράθ'νταμέην* τον στραβοκοίταξε γραπώνοντας δυνατά την πλεξούδα της μέχρι να ασπρίσουν οι κλειδώσεις των δαχτύλων της. Ο άντρας έστρεψε την προσοχή του στη Φαλέντρε. «Ο δρόμος για το Έμπο Νταρ βρίσκεται περίπου μια ώρα ανατολικά από δω. Με λίγο ζόρι, μπορείτε να φτάσετε στην πόλη την ώρα που θα πέσει η νύχτα. Οι θωρακίσεις στις *νταμέην* θα ξεθυμάνουν σε μισή ώρα περίπου. Έτσι δεν συμβαίνει με τις θωρακίσεις από *σαιντάρ*, Νυνάβε;» Η γυναίκα τον κοίταξε στραβομουτσουριασμένη και αμίλητη. «Σωστά, Νυνάβε;»

«Σε μισή ώρα» απάντησε τελικά εκείνη. «Αλλά τίποτα απ' αυτά δεν είναι σωστό, Ραντ αλ'Θόρ. Δεν είναι σωστό να στείλεις αυτές τις *νταμέην* πίσω και το ξέρεις».

Για ένα λεπτό, τα μάτια του άντρα έγιναν ακόμα πιο παγερά. Όχι πιο σκληρά όμως –κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατον. Αλλά, για ένα ατελείωτο λεπτό, θύμιζαν σπήλαια από πάγο. «Εύκολα έβρισκα το σωστό όταν είχα λίγα πρόβατα μόνο να φροντίσω» αποκρίθηκε ήρεμος. «Στις μέρες μας, ορισμένες φορές δύσκολα το πετυχαίνει κανείς». Και, γυρίζοντας από την άλλη, έβαλε μια φωνή: «Λογκαίν, οδήγησε τους πάντες πίσω από την πύλη. Ναι, ναι, Μερζ. Δεν προσπαθώ να σε διατάξω. Θα καταδεχθείς να μας συνοδέψεις; Σύντομα θα κλείσει».

Οι *μαράθ'νταμέην*, εκείνες που αυτοαποκαλούνταν Άες Σεντάι, άρχισαν να σχηματίζουν μια ουρά που οδηγούσε μέσα σ' αυτό το τρελό άνοιγμα στον αέρα, όπως και οι μαυροντυμένοι άντρες, οι Άσα'μαν κι όλοι μαζί ανακατεύονταν με τους γερακομήτηδες στρατιώτες. Αρκετοί απ' αυτούς τελείωσαν το δέσιμο της Τανέρα στη σέλα του αλόγου. Τα ζώα τούς τα προμήθεψε ο Αναγεννημένος Δράκοντας. Πόσο παράξενο που τους έδινε δώρα μετά τα όσα είχαν συμβεί.

Ο άντρας με το σκληρό βλέμμα γύρισε και πάλι προς το μέρος της. «Επανάλαβε τις οδηγίες σου».

«Επιστρέφω στο Έμπου Νταρ με ένα μήνυμα για την ηγεσία μας εκεί».

«Για την Κόρη των Εννέα Φεγγαριών», είπε αυστηρά ο Αναγεννημένος Δράκοντας. «Σε αυτή θα παραδώσεις το μήνυμά μου».

Η Φαλέντρε κόμπιασε. Δεν ήταν σε καμία περίπτωση άξια να μιλήσει με κάποια από τη Γενιά, πόσο μάλλον με την Υψηλή Αρχόντισσα, την κόρη της Αυτοκρατορίας, είτε να ζει αιώνια! Αλλά, η έκφραση αυτού του άντρα δεν της άφηνε περιθώρια ανταπάντησης. Κάποιοι τρόπο θα έβρισκε η Φαλέντρε. «Θα παραδώσω το μήνυμά σου σ' εκείνη» συνέχισε η Φαλέντρε. «Θα της πω ότι... ότι δεν κρατάς κακία γι' αυτή την επίθεση και ότι επιθυμείς μια συνάντηση».

«Ακόμα επιθυμώ μια συνάντηση» είπε ο Αναγεννημένος Δράκοντας.

Εξ όσων γνώριζε η Φαλέντρε, η Κόρη των Εννέα Φεγγαριών δεν είχε μάθει ποτέ για το αρχικό μήνυμα. Είχε κανονιστεί στα μυστικά από την Άναθ. Και γι' αυτό η Φαλέντρε ήξερε πως αυτός ο άντρας πρέπει να ήταν όντως ο Αναγεννημένος Δράκοντας. Γιατί, μόνο ο ίδιος ο Αναγεννημένος Δράκοντας μπορούσε να αντιμετωπίσει μια Αποδιωγμένη και όχι μόνο να επιβιώσει, αλλά να βγει και νικητής.

Αυτό ήταν λοιπόν εκείνη; Μια Αποδιωγμένη; Το μυαλό της Φαλέντρε κλονίστηκε στην ιδέα. Αδύνατον. Κι όμως, να τος ο Αναγεννημένος Δράκοντας. Αν ζούσε αυτός, αν πατούσε πάνω στη γη αυτός, τότε το ίδιο έκαναν και οι Αποδιωγμένοι. Τελούσε σε σύγχυση, οι σκέψεις της τη ζάλιζαν με κύκλους, το ήξερε. Κατάπιε τον τρόμο της –θα τον αντιμετώπιζε αργότερα. Όφειλε να επιδειξει αυτοέλεγχο.

Πίεσε τον εαυτό της να συναντήσει αυτά τα παγωμένα πετράδια που τούτος ο άντρας είχε για μάτια. Έπρεπε να διατηρήσει την αξιοπρέπειά της, αν μη τι άλλο μόνο και μόνο για να καθησυχάσει τις τέσσερις άλλες επιζήσασες *σουλ'ντάμ*. Και τις *νταμέην* βέβαια. Εάν οι *σουλ'ντάμ* ξανάχαναν την αυτοκυριαρχία τους, δεν υπήρχε ελπίδα για τις *νταμέην*.

«Θα της πω», αποκρίθηκε η Φαλέντρε σε μια προσπάθεια να κρατήσει επίπεδη τη φωνή της, «ότι ακόμα επιθυμείς μια συνάντηση μαζί της. Ότι πιστεύεις πως πρέπει να υπάρχει ειρήνη ανάμεσα στους λαούς μας. Και θα της πω επίσης πως η Αρχόντισσα Αναθ ήταν... ήταν μια από τους Αποδιωγμένους.

Με το πλάι του ματιού της είδε μερικές *μαράθ'νταμέην* να σπρώχνουν την Αναθ μέσα από την σχισμή στον αέρα. Παρά την αιχμαλωσία της, διατηρούσε τη μεγαλοπρέπειά της. Πάντα *επιδίωκε* μια εξουσία πάνω από τη θέση της. Ήταν δυνατόν να είναι στ' αλήθεια αυτή που ισχυριζόταν ετούτος ο άντρας;

Πώς θα αντιμετώπιζε η Φαλέντρε τις *ντερ'σουλ'ντάμ* και θα τους εξηγούσε αυτή την τραγωδία, αυτόν τον φοβερό χαμό; Έμπαινε σε μεγάλο πειρασμό να βρεθεί μακριά απ' όλ' αυτά, να βρει κάπου να κρυφτεί.

«Πρέπει να κάνουμε ειρήνη» της είπε ο Αναγεννημένος Δράκοντας. «Θα φροντίσω εγώ να συμβεί. Πες στην κυρά σου ότι μπορεί να με βρει στο Άραντ Ντόμαν. Εκεί θα τερατιάσω τη μάχη εναντίον των δυνάμεών σας. Ενημέρωσέ την, πως πρόκειται για μια κίνηση καλής θελήσεως, όπως ακριβώς σας απελευθερώνω καλή τη πίστει. Μην ντρέπεστε που σας εκμεταλλεύτηκε μια Αποδιωγμένη, ιδίως... αυτό το πλάσμα. Κατά κάποιον τρόπο, ηρέμησα περισσότερο τώρα. Ανησυχούσα πως κάποιος Αποδιωγμένος είχε εισχωρήσει στην αριστοκρατία των Σωντοάν. Έπρεπε να το ματέψω πως θα ήταν η Σέμιραγκ. Πάντα επιλέγει τις προκλήσεις».

Μιλούσε για τους Αποδιωγμένους με μια απίστευτη αίσθηση οικειότητας, κάτι που ανατρίχιασε τη Φαλέντρε.

Εκείνος την κοίταξε και είπε, «Μπορείς να φύγεις». Μετά, απομακρύνθηκε και πέρασε μέσα από τη σχισμή στον αέρα. Και τι δεν θα έδινε η Φαλέντρε για να ταξιδέψει τη Νένσι μ' αυτό το κολπάκι. Όταν και η τελευταία *μαράθ'νταμέην* πέρασε μέσα από την σχισμή, αυτή έκλεισε, αφήνοντας τη Φαλέντρε και τις άλλες μόνες τους. Ήταν μια αξιολύπητη ομάδα. Η Γάλχα έκλαιγε ακόμα, και η Μάλιαν έδειχνε αναγουλιασμένη. Αρχετές άλλες είχαν ματωμένα πρόσωπα προτού τα ξεπλύνουν κι έτσι αμυδρές κόκκινες

μουτζούρες και χνάρια από κακάδια ακόμα αμαύρωναν την επιδερμίδα τους. Η Φαλέντρε χάριξε που κατάφερε να αποφύγει να δεχθεί Θεραπεία για χάρη τους. Είχε δει εκείνους τους άντρες να Θεραπεύουν μέλη της ομάδας του Δράκοντα. Ποιος ξέρει τι μίσημα θα αφήναν σε όποιον υπέκυπτε στα διεφθαρμένα χέρια τους.

«Φανεείτε δυνατές» πρόσταξε τις υπόλοιπες, νιώθοντας πολύ περισσότερο αβέβαιη απ' όσο ακούστηκε. Ο άντρας αυτός την είχε πράγματι αφήσει ελεύθερη! Δεν είχε καν τολμήσει να ελπίζει κάτι τέτοιο. Καλύτερα να φύγουν σύντομα. Πολύ σύντομα. Ανέβασε φουριόζικα άπασες στα άλογα που εκείνος τους είχε δώσει και μέσα σε λίγα λεπτά κατευθύνονταν νότια, προς το Έμπου Νταρ, με κάθε σουλ'ντάμ να ιππεύει έχοντας την ιταμέην της στο πλευρό της.

Τα γεγονότα αυτής της ημέρας μπορεί να σήμαιναν στέρηση της ιταμέην της και απαγόρευση να κρατήσει ξανά α'ντάμ. Με την Αναθ απούσα πλέον, κάποιος άλλος θα υφίστατο αναγκαστικά την τιμωρία. Τι θα έλεγε η Υψηλή Αρχόντισσα Σούροθ; Νεκρή ιταμέην και κατάφωρη προσβολή στον Αναγεννημένο Δράκοντα.

Σίγουρα, η απώλεια πρόσβασης στο α'ντάμ ήταν το χειρότερο που μπορούσε να της συμβεί. Δεν επρόκειτο να κάνουν κάποια σαν τη Φαλέντρε να 'κοβάλε, προφανώς. Η σκέψη έκανε τη χολή της να ανακατώνεται πάλι μέσα της.

Θα όφειλε να εξηγήσει τα γεγονότα αυτής της μέρας πολύ προσεκτικά. Κάποιος τρόπος θα υπήρχε να παρουσιάσει όλα τα ζητήματα έτσι ώστε να σώσει τη ζωή της.

Είχε δώσει το λόγο της στον Δράκοντα ότι θα μιλούσε απευθείας στην Κόρη των Εννέα Φεγγαριών. Και θα το έκανε. Ίσως όμως να μην το έκανε αμέσως. Το θέμα έχρηζε προσεκτικής εξέτασης. Πάρα πολύ προσεκτικής.

Έσκυψε πάνω στο λαιμό του αλόγου της, σκουρντώντας το ζώο να φύγει μπροστά, πριν απ' όλους. Γιατί έτσι δεν θα έβλεπαν τα δάκρυα αγανάκτησης, πόνου και τρόμου στα μάτια της.

Η Ταϊλί Κίργκαν, Αντιστράτηγος του Στρατού της Αιώνιας Νίκης, στάθηκε με το αλόγό της στην κορυφή ενός δασόφυτου λόφου με

θέα τον Βορρά. Πόσο διαφορετική ήταν αυτή η χώρα. Η γενέτειρά της, το Μαράμ Κασόρ, ήταν ένα ξερονήσι στο νοτιοανατολικότερο άκρο της Σωντσάν. Εκεί, τα λούμα ήταν ευθυτενή, πανύψηλα, τερατώδη δέντρα με πλατιά φύλλα που ξεπετάγονταν από την κορυφή τους ωσάν τα λοφία των κομμώσεων της Υψηλής Γενιάς.

Σε σύγκριση μαζί τους, τα πράγματα που περνούσαν για δέντρα σε τούτο τον τόπο ήταν ροζιασμένα, παραμορφωμένα κλαδιά που σχημάτιζαν κατσιασμένα, μπερδεμένα πουρνάρια. Οι μίσχοι τους θύμιζαν δάκτυλα γέρων στρατιωτών με αρθρίτιδα από τα χρόνια που κρατούσαν σπαθί. Πώς τα αποκαλούσαν οι ντόπιοι τα φυτά αυτά; Φρύγανα; Πολύ παράξενο. Και να σκεφτεί κανείς πως κάποιιο πρόγονοί της μπορεί να προέρχονταν από αυτό το μέρος, ταξιδιώτες μαζί με τον Λούθαιρ Παίντραγκ προς τη Σωντσάν.

Ο στρατός της κατέβηκε με βηματισμό τον δρόμο από κάτω, σκορπώντας χώμα στον αέρα πίσω του –άντρες χιλιάδες επί χιλιάδων. Λιγότεροι απ' όσους είχε πριν, αλλά όχι και πολύ. Είχαν περάσει δυο βδομάδες μετά τη μάχη της με τους Αελίτες, όπου το σχέδιο του Πέριν Αϋμπάρα είχε πετύχει εντυπωσιακά. Πάντα βίωνε ως γλυκόπικρη εμπειρία τον αγώνα στο πλάι ενός τέτοιου άντρα. Γλυκιά γεύση της άφηγε η καθάρια ανάμνηση του περιστατικού του ίδιου, πικρή η ανησυχία πως κάποια μέρα θα αντιμετώπιζαν ο ένας τον άλλο στο πεδίο της μάχης. Η Ταϊλί δεν ήταν τύπος που απολάμβανε την πρόκληση της μάχης. Προτιμούσε πάντα να κερδίζει χωρίς πολλά-πολλά.

Ορισμένοι στρατηγοί υποστήριζαν πως, όταν κάποιος δεν παλεύει ποτέ, δεν εξαναγκάζεται να βελτιωθεί. Κατά τη γνώμη της Ταϊλί, η ίδια και οι άντρες της *βελτιώνονταν* στο πεδίο των ασκήσεων –κι ως πάλευαν οι εχθροί τους.

Δεν θα της άρεσε να αντιμετωπίσει τον Πέριν. Όχι, δεν θα της άρεσε. Κι όχι μόνο επειδή τον συμπαθούσε.

Αργές οπλές ήχησαν πάνω στο χώμα. Έβριξε μια πλάγια ματιά καθώς ο Μισίμα εμφανίστηκε έφιππος σ' ένα ανοιχτόχρωμο μουνούχι ακριβώς δίπλα της. Είχε δέσει την περικεφαλαία του στη σέλα και το σημαδεμένο πρόσωπό του έδειχνε σκεφτικό. Ταίριαζαν

οι δυο τους. Και το πρόσωπο της Ταϊλί δεν πήγαινε πίσω από παλιές ουλές.

Ο Μισίμα τη χαιρέτισε, με μεγαλύτερο σεβασμό τώρα που η Ταϊλί είχε αναγορευτεί μέλος της Γενιάς. Αυτό το συγκεκριμένο μήνυμα το οποίο αποστάλθηκε με *ράκεν* ήταν αναπάντεχο. Ήταν μια τιμή, την οποία η Ταϊλί ακόμα δεν μπορούσε να συνηθίσει.

«Ακόμα τη μάχη σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ο Μισίμα.

«Ακόμα» απάντησε η Ταϊλί. Δυο βδομάδες μετά κι εξακολούθουσε να κυριαρχεί στο μυαλό της. «Εσύ τι πιστεύεις;»

«Για τον Αϊμπάρα, εννοείς;» ρώτησε ο Μισίμα. Συνέχιζε να της απευθύνεται σαν φίλος, παρότι απέφευγε να συναντήσει το βλέμμα της. «Είναι καλός στρατιώτης. Ίσως υπερβολικά επικεντρωμένος στον στόχο του, υπερβολικά προσηλωμένος. Αλλά σταθερός».

«Ναι» είπε κουνώντας το κεφάλι η Ταϊλί. «Ο κόσμος αλλάζει, Μισίμα – με τρόπους μη αναμενόμενους. Πρώτα ο Αϊμπάρα, μετά τα παράδοξα».

Ο Μισίμα ένευσε σκεπτικός. «Οι άντρες δεν θέλουν να μιλήσουν γι' αυτά».

«Τα συμβάντα αυτά έχουν επαναληφθεί πολλές φορές για να αποτελούν αποκόρημα ψευδαισθήσεων» αποφάνθηκε η Ταϊλί. «Κάτι βλέπουν οι ανιχνευτές».

«Δεν εξαφανίζονται έτσι απλά οι άνθρωποι», συμφώνησε κι ο Μισίμα. «Πιστεύεις ότι είναι η Μία Δύναμη;»

«Δεν ξέρω τι είναι» είπε εκείνη. Περιδιάβηκε με το βλέμμα τα δέντρα γύρω της. Ορισμένα δέντρα που είχε προσπεράσει πριν είχαν αρχίσει να ανθίζουν ανοιξιάτικα, εκεί γύρω όμως δεν υπήρχε κανένα τέτοιο. Είχαν όψη σκελετώδη, κι ας ήταν ο αέρας αρκετά ζεστός για να πετάξουν φυλλαράκια. «Έχουν τέτοια δέντρα στο Χάλαμακ;»

«Όχι ακριβώς σαν αυτά» είπε ο Μισίμα. «Αλλά έχω δει παρόμοια ξανά».

«Δεν θα έπρεπε να έχουν μπουμπουκιάσει τώρα πια;»

Ο Μισίμα ανασήκωσε ανίδεος τους ώμους. «Στρατιώτης είμαι, Στρατηγέ Ταϊλί».

«Δεν το είχα παρατηρήσει» είπε εκείνη ξερά.

Ο Μισίμα γρύλισε. «Θέλω να πω ότι δεν δίνω σημασία στα δέντρα. Τα δέντρα δεν ματώνουν. Πιθανώς να έπρεπε να έχουν ανθίσει, αλλά μπορεί και όχι. Λίγα πράγματα βγάζουν νόημα σε αυτή την πλευρά του ωκεανού. Τα δέντρα που δεν ανθίζουν την άνοιξη είναι ακόμα ένα παράδοξο. Καλύτερα αυτό, παρά κι άλλες μαράθ'νταμέην που συμπεριφέρονται σαν να ανήκουν στη Γενιά, βάζοντας τους πάντες να υποκλίνονται αμήχανα μπροστά τους» είπε φρίττοντας.

Η Ταϊλί ένευσε χωρίς να δείχνει ότι συμμαρξίζεται την αποστροφή του. Τουλάχιστον όχι πλήρως. Δεν ήταν σίγουρη τι να σκεφτεί για τον Πέριν Αϋμπάρα και τις Άες Σεντάι του, πόσο μάλλον για τους Άσα'μάν του. Και δεν ήξερε κι εκείνη περισσότερο για τα δέντρα απ' ό,τι ο Μισίμα. Ωστόσο, πίστευε ότι θα έπρεπε να έχουν αρχίσει να μπουμπουκιάζουν. Κι αυτοί οι άντρες που οι ανιχνευτές βλέπουν συνεχώς στα χωράφια, πώς είναι δυνατόν να εξαφανίζονται τόσο γρήγορα, ακόμα και με τη Μία Δύναμη;

Ο σιτιστής τους είχε ανοίξει σήμερα ένα από τα σακίδια που περιείχαν τις ταξιδιωτικές μερίδες της τροφής τους και είχε βρει μονάχα σκόνη. Η Ταϊλί θα είχε ξεκινήσει έρευνα για να εντοπίσει τον κλέφτη ή τον πλακατζή, εάν ο ίδιος ο σιτιστής δεν είχε επιμείνει ότι είχε ελέγξει το συγκεκριμένο σακίδιο λίγα λεπτά πριν. Ο Καρμ ήταν αξιόπιστος –ήταν σιτιστής της χρονία. Δεν έκανε λάθη.

Ήταν πολύ σύννηθες να σαπίζει εδώ το φαγητό. Ο Καρμ έριξε το φταίξιμο στη ζέστη αυτής της παράξενης χώρας. Αλλά, οι ταξιδιωτικές προμήθειες δεν ήταν δυνατόν να σαπίζουν ή να χαλάνε, όχι τόσο απρόβλεπτα τουλάχιστον. Οι οιωνοί ήταν όλοι κακοί τις μέρες ετούτες. Νωρίτερα πάλι σήμερα, η Ταϊλί είχε δει δυο νεκρούς αρουραίους ανάσκελα: η ουρά του ενός ήταν στο στόμα του άλλου. Ήταν ο χειρότερος οιωνός που είχε δει ποτέ στη ζωή της –ακόμα ανατρίχιαζε στη σκέψη του.

Κάτι συνέβαινε. Ο Πέριν δεν είχε προθυμοποιηθεί να το σχολιάσει περαιτέρω, αλλά η Ταϊλί είδε πως είχε βαρύνει. Ο Αϋμπάρα ήξερε περισσότερο απ' όσα είχε πει.

Δεν μας παίρνει να πολεμήσουμε αυτούς τους ανθρώπους, σκέφτηκε η Ταϊλί. Ήταν μια σκέψη αποστασίας, μια σκέψη που δεν θα την αποκάλυπτε στον Μισίμα. Δεν τόλμησε καν να την επεξεργαστεί. Η Αυτοκρατορία, είτε να ζει αιώνια, είχε διατάξει να ανακτηθεί τούτη η χώρα. Οι Σούροθ και Γγάλγκαν ήταν οι εκλεκτοί αρχηγοί της Αυτοκρατορίας για το συγκεκριμένο εγχείρημα, μέχρι να αποκαλυφθεί η Κόρη των Εννέα Φεγγαριών. Παρότι η Ταϊλί δεν μπορούσε να γνωρίζει τις σκέψεις της Υψηλής Αρχόντισσας, οι Σούροθ και Γγάλγκαν επιθυμούσαν από κοινού να δουν αυτή τη γη υποταγμένη. Ουσιαστικά, ήταν και το μόνο πράγμα στο οποίο όντως συμφωνούσαν.

Κανείς τους δεν θ' άκουγε προτάσεις για αναζήτηση συμμάχων στον λαό τούτης της γης αντί γι' αναζήτηση εχθρών. Η σκέψη και μόνο ισοδυναμούσε σχεδόν με προδοσία. Ή έστω με ανυπακοή. Η Ταϊλί αναστέναξε και γύρισε προς το μέρος του Μισίμα, έτοιμη να του δώσει διαταγή να ξεκινήσει την ανίχνευση τοποθεσίας για διανυκτέρευση.

Πάγωσε. Ένα βέλος είχε διαπεράσει το λαιμό του άντρα, ένα κοφτερό, ακιδωτό πράγμα. Δεν το είχε ακούσει καν. Ο Μισίμα συνάντησε τη ματιά της αποσβολωμένος, σε μια προσπάθεια να μιλήσει, αλλά έβγαλε μόνο αίμα. Γλίστρησε από τη σέλα και σωριάστηκε χάμω, ενώ κάτι πελώριο όρμησε μέσα από τα χαμόκλαδα στο πλάι της Ταϊλί, σπάζοντας τα ροζιασμένα κλώνια, για να της επιτεθεί. Μετά βίας εκείνη πρόλαβε να τραβήξει το σπαθί της και να φωνάξει προτού ο Φτερός –ένα καλό, σταθερό άτι που ποτέ δεν την είχε προδώσει στη μάχη– οπισθοχώρησε πανικόβλητος και την έριξε στο έδαφος.

Αυτό μάλλον της έσωσε τη ζωή, καθώς ο επιτιθέμενος εμφάνισε ένα σπαθί με χοντρή λάμα κι έκοψε τη σέλα όπου πριν καθόταν η Ταϊλί. Η γυναίκα σηκώθηκε όρθια με την πανοπλία της να κουνουρίζει και ούρλιαξε εν είδει συναγερομού. «Στα όπλα! Επίθεση!»

Τη φωνή της συνάντησαν εκατοντάδες άλλες που καλούσαν στη μάχη κυριολεκτικά την ίδια στιγμή. Άντρες ούρλιαζαν. Άλογα χλιμίντριζαν.

Ενέδρα, σκέφτηκε η Ταϊλί υψώνοντας τη λεπίδα της. Κι εμείς πέσαμε μέσα της! Πού είναι οι ανιχνευτές; Τι συνέβη; Χύμηξε στον άντρα που είχε αποπειραθεί να τη σκοτώσει. Εκείνος στριφογύρισε ρουθουνίζοντας.

Και για πρώτη φορά είδε τι ήταν μπροστά της. Όχι ακριβώς άνθρωπος – μάλλον κάποιο πλάσμα με στρεβλωμένα χαρακτηριστικά, κεφάλι καλυμμένο με άγρια, καστανά μαλλιά, μέτωπο υπερβολικά πλατύ και ρυτιδιασμένο, πρησμένο δέρμα. Τα μάτια του έμοιαζαν ενοχλητικά ανθρώπινα, αλλά η μύτη από κάτω τους ήταν πλακουτσωτή σαν του κάπρου, ενώ από το στόμα προεξείχαν δυο εντυπωσιακοί χαυλιόδοντες. Το πλάσμα βρυχήθηκε και τα σχεδόν ανθρώπινα χείλη του την έφτυσαν.

Μα το Αίμα των Ξεχασμένων Προγόνων μου, σκέφτηκε. Τι μας βρήκε; Το τέρας ήταν ένας εφιάλτης με σώμα κι αφηνιασμένο για φόνο. Ήταν κάτι που η ίδια πάντα απέρριπτε ως δεισιδαιμονία.

Η Ταϊλί εφόρμησε στο πλάσμα πετώντας μακριά το χοντρό σπαθί του καθώς αυτό προσπάθησε να της επιτεθεί. Με μια στροφή Άπλωσε τα Πινέλα και ξεκόλλησε το μπράτσο του κτήνους από τον ώμο του. Ξαναχτύπησε και το κεφάλι του ακολούθησε το χέρι του στο έδαφος. Το πλάσμα παραπάτησε, εξακολούθώντας με κάποιον ανεξήγητο τρόπο να κάνει τρία βήματα προτού καταρρεύσει.

Τα δέντρα θρόισαν και περισσότερα κλωνάρια τσάκισαν. Ακριβώς κάτω από τη λοφοπλαγιά, η Ταϊλί είδε ότι εκατοντάδες πλάσματα είχαν ξεχυθεί μες από τα χαμόκλαδα και επιτίθονταν στους άντρες της κοντά στη μεσαία γραμμή προκαλώντας χάος. Όλο και περισσότερα τέρατα κατέκλυζαν τα δέντρα.

Πώς είχε συμβεί αυτό; Πώς είχαν φτάσει τα πλάσματα αυτά τόσο κοντά στο Έμπου Νταρ; Είχαν εισχωρήσει για τα καλά στην αμυντική περιμέτρο των Σωντσάν μόλις μια μέρα πορεία από την πρωτεύουσα.

Η Ταϊλί κατέβηκε εφορμώντας τη λοφοπλαγιά, καλώντας την τιμητική φρουρά της καθώς όλο και περισσότερα κτήνη εμφανίζονταν λυσσασμένα από τα δέντρα πίσω της.

Η Γκρένταλ βόλταρε σε ένα πέτρινο δωμάτιο με αξιολάτρευτους άντρες και γυναίκες, καθένας τους τέλειο δείγμα του είδους του κι όλοι τους ντυμένοι βασικά με διάφανες λευκές υφασμάτινες ρόμπες. Μια ζεστή φωτιά έπαιζε στην εστία, φωτίζοντας ένα ωραίο βαθυπόρφυρο χαλί. Αυτό το χαλί εικόνιζε στην ύφανσή του νεαρές γυναίκες και άντρες μπλεγμένους με τρόπους που θα έκαναν ακόμα κι έναν έμπειρο αυλικό να κοκκινίσει. Τα ανοιχτά παράθυρα άφηναν το απογευματινό φως να μπει και η ανυψωμένη θέση στην οποία βρισκόταν το ανάκτορό της πρόσφερε θέα στα πεύκα και την αστραφτερή αντανάκλαση της λίμνης από κάτω.

Ρουφούσε το χυμό της από γλυκόχουδο φορώντας ένα θαλασσί φουστάνι με ντομανικό κόψιμο –είχε αδυναμία πια στη μόδα τους, παρότι το φόρεμά της ήταν πολύ πιο υμενώδες απ’ αυτά που φορούσαν εκείνοι. Αυτοί οι Ντομανοί επιδίδονταν με πάθος στους ψιθύρους, ενώ η Γκρένταλ προτιμούσε μια ωραία, διαπεραστική στριγκλιά. Ήπιε άλλη μια γουλιά χυμό. Τι ενδιαφέρουσα ξινή γεύση είχε! Ήταν εξωτικός αυτή την Εποχή, καθώς τα δέντρα τώρα φύτρωναν μονάχα σε μακρινά νησιά.

Εντελώς απροειδοποίητα, μια πύλη υφάνθηκε στο κέντρο του δωματίου. Η Γκρένταλ βλαστήμησε από μέσα της καθώς ένα από τα ωραιότερα έπαθλά της –μια χυμώδης νεαρή που λεγόταν Θούρασα, μέλος του ντομανικού εμπορικού συμβουλίου– κόντεψε να χάσει το χέρι της εξαιτίας της. Από την πύλη εισήλθε στο δωμάτιο ένα κύμα καύσωνα που αμαύρωσε την τέλεια μείξη δροσερού, ορεινού αέρα και εστιακής θερμότητας για την οποία η Γκρένταλ είχε μοχθήσει.

Η Γκρένταλ κράτησε την ψυχραιμία της, αναγκάζοντας τον εαυτό της να γείρει πίσω στην πλουμιστή, βελούδινη πολυθρόνα της. Ένας αγγελιαφόρος με μαύρα έκανε έναν πλατύ διασκελισμό μέσα από το άνοιγμα και η Γκρένταλ κατάλαβε τι ήθελε προτού μιλήσει. Μόνο ο Μοριντίν ήξερε πού να τη βρει, τώρα που ο Σαμαήλ ήταν νεκρός.

«Αρχόντισσά μου, η παρουσία σας κρίνεται απαραίτητη...»

«Ναι, ναι» αποκρίθηκε εκείνη. «Στάσου όρθιος κι άσε με να σε κοιτάξω».

Ο νέος έμεινε ακίνητος, έχοντας μόλις κάνει δυο βήματα μέσα στο δωμάτιο. Πω, πω, πόσο ελκυστικός ήταν! Κατάξανθα μαλλιά, σπάνια σε πολλά μέρη του κόσμου, πράσινα μάτια που λαμπύριζαν σαν λιμνούλες με μούσκλια, λυγερόκορμη σιλουέτα, σφιχτή, με τους απολύτως απαραίτητους μύες. Η Γκρένταλ πλατάγισε τη γλώσσα της. Προσπαθούσε μήπως ο Μοριντίν να τη δελεάσει στέλνοντάς της τον πιο όμορφο άντρα που διέθετε ή ήταν μια τυχαία επιλογή;

Όχι. Τίποτα δεν ήταν τυχαίο σε ό,τι είχε να κάνει με τους Εκλεκτούς. Η Γκρένταλ ένωσε την ύφανση του Πειθαναγκασμού να την ωθεί σχεδόν ν' αρπάξει το αγόρι για πάρτη της. Ωστόσο, συγκρατήθηκε. Όταν ένας άντρας γνώριζε αυτό το επίπεδο Πειθαναγκασμού, δεν υπήρχε τρόπος να συνέλθει μετά και ο Μοριντίν μπορεί να θύμωνε. Και δεν γινόταν ν' αδιαφορήσει απέναντι στα καπρίτσια του. Δεν ήταν ποτέ του σταθερός, ακόμα και τα πρώτα χρόνια. Αν επρόκειτο να αναδειχθεί σε Νή'μπλις μια μέρα, ήταν σημαντικό να μην τον εξαγριώσει μέχρι να έρθει η ώρα να καταφέρει το χτύπημά της.

Έστρεψε την προσοχή της μακριά από τον αγγελιαφόρο –εάν δεν μπορούσε να τον έχει, δεν ενδιαφερόταν γι' αυτόν– και κοίταξε μέσα από την ανοιχτή πύλη. Απεχθανόταν την εξαναγκαστική συνάντηση της με έναν άλλο Εκλεκτό στο δικό του έδαφος. Απεχθανόταν την αποχώρηση του φρουριού και των κατοικίδιων της. Πάνω απ' όλα όμως, απεχθανόταν την υποχρεωτική πειθαρχία της ενώπιον κάποιου ο οποίος έπρεπε να είναι υφιστάμενός της.

Δεν μπορούσε όμως να κάνει τίποτα γι' αυτά. Ο Μοριντίν ήταν ο Νή'μπλις. Προς ώρας. Αυτό σήμαινε πως, της άρεσε δεν της άρεσε, η Γκρένταλ δεν είχε άλλη επιλογή από την ανταπόκριση στα καλέσματά του. Αφησε λοιπόν στην άκρη το ρόφημά της, σηκώθηκε και βάδισε προς την πύλη με τα χρυσαφένια κεντήματα στη διάφανη ανοιχτογάλαξη εσθία της να λαμποκοπάνε.

Η κάψα στην άλλη πλευρά της πύλης ζάλιζε τον νου. Η Γκρένταλ ύφανε αμέσως Αέρα και Νερό για να δροσίσει ο αέρας γύρω της. Βρισκόταν σε ένα κτήριο από μαύρη πέτρα, με χαλκοκόκκινο

φως να φέγγει στα παράθυρα. Δεν είχαν τζάμια. Αυτή η κόκκινη απόχρωση υπονοούσε το ηλιοβασιλέμα, αν και στο Άραντ Ντόμαν δεν είχε αποσωθεί το απόγευμα. Ήταν δυνατόν να είχε ταξιδέψει τόσο μακριά;

Το δωμάτιο ήταν επιπλωμένο μονάχα με άβολες καρέκλες από το πιο μαύρο ξύλο. Σίγουρα ο Μοριντίν είχε ξεμείνει από φαντασία τώρα τελευταία. Όλα ήταν μαυροκόκκινα, όλα είχαν εστιάσει στο φόνο εκείνων των ηλίθιων αγοριών από το χωριό του Ραντ αλ'Θόρ. Ήταν η μόνη που έβλεπε ότι ο ίδιος ο αλ'Θόρ ήταν η αληθινή απειλή; Γιατί δεν τον σκοτώνουν απλώς, να τελειώνουμε;

Η πιο προφανής απάντηση σε αυτή την ερώτηση –διότι, έως τώρα, κανείς τους δεν είχε αποδειχθεί αρκετά δυνατός ώστε να τον νικήσει– δεν ήταν από τις απαντήσεις που η Γκρένταλ απολάμβανε να επεξεργάζεται.

Πλησίασε το παράθυρο και ανακάλυψε τον λόγο αυτού του φωτός της σκουριάς. Απ' έξω, το αργιλώδες έδαφος είχε κόκκινα στίγματα εξαιτίας του σιδήρου στο υπέδαφος. Η ίδια βρισκόταν στο δεύτερο επίπεδο ενός κατάμαυρου πύργου, οι πέτρες του οποίου ζεματίζονταν στην καυτή θερμότητα του ουρανού. Πολύ λίγη βλάστηση φύτρωνε απ' έξω κι όση τα κατάφερε, έφερε μαύρες κηλίδες. Έτσι λοιπόν είναι τα βάθη της βορειοανατολικής Μάστιγας. Πήγαινε πολύς καιρός από την τελευταία φορά που ήταν εδώ. Φαίνεται ότι ο Μοριντίν είχε πλέον εγκαταστήσει το οχυρό του.

Φτωχικά καλύβια ήταν μαζεμένα στη σκιά του οχυρού, ενώ λίγες εκτάσεις με σοδιές από μαστιγοστάρια σηματοδοτούσαν χωράφια πιο μακριά. Πιθανώς να δοκίμαζαν κάποια νέα φύτρα, με την πεποίθηση ότι μπορεί να πιάσει στην περιοχή. Ίσως αρκετές διαφορετικές σοδειές –αυτό θα εξηγούσε τα αγροτεμάχια. Φρουροί περιφέρονταν στην περιοχή, φορώντας μαύρες στολές παρά τη ζέστη. Οι στρατιώτες ήταν απαραίτητοι για να αποκρούσουν τις επιθέσεις από τους διάφορους Σκιογέννητους που κατοικούσαν τα εδάφη σε τούτα τα βάθη της Μάστιγας. Τα πλάσματα αυτά δεν υπάκουαν κανέναν αφέντη εκτός από τον Μέγα Άρχοντα τον ίδιο. Μα τι έκανε ο Μοριντίν εδώ πέρα;

Οι συλλογισμοί της κόπηκαν μαχαίρι όταν βήματα ανακοίνωσαν κι άλλες αφίξεις. Μέσα από το άνοιγμα της νότιας πόρτας μπήκε ο Ντεμάντρεντ, συνοδευόμενος από τη Μεσάνα. Είχαν δηλαδή φτάσει μαζί; Υπέθεταν πως η Γκρένταλ δεν γνώριζε για τη μικρή συμμαχία τους, μια συμφωνία που περιλάμβανε και τη Σέμιραγκ; Αλλά πραγματικά, εάν ήθελαν να το κρατήσουν μυστικό, δεν αντιλαμβάνονταν πως δεν έπρεπε να έχουν ανταποκριθεί στο κάλεσμα παρέα;

Η Γκρένταλ έκρυψε ένα χαμόγελο καθώς τους χαιρέτησε μ' ένα νεύμα. Μετά, διάλεξε την πολυθρόνα εκείνη του δωματίου που της φάνηκε η πιο άνετη και κάθισε. Διέτρεξε με το δάχτυλό της το απαλό, σκούρο ξύλο, νιώθοντας τις ίνες κάτω από το λακάρισμα. Ο Ντεμάντρεντ και η Μεσάνα την ατένισαν ψυχρά κι η Γκρένταλ τους ήξερε αρκετά καλά ώστε να πιάσει αμυδρά την έκπληξη τους στη θέα της. Μάλιστα. Αδημονούσαν γι' αυτή τη συνάντηση λοιπόν; Αλλά όχι και για την παρουσία της Γκρένταλ σ' αυτήν; Καλύτερα να μη δείξει πόσο απορημένη ένιωθε. Χαμογέλασε όλο νόημα στους δυο τους και εισέπραξε μια λάμψη θυμού στα μάτια του Ντεμάντρεντ.

Αυτός ο άντρας την ανησυχούσε, αν και ποτέ δεν θα το παραδεχόταν αυτό δυνατά. Η Μεσάνα ήταν στον Λευκό Πύργο, όπου προσποιούνταν μια απ' αυτές που περνούσαν για Άες Σεντάι τούτη την Εποχή. Ήταν προβλέψιμη κι ευκατανόητη –οι πράκτορες της Γκρένταλ στον Λευκό Πύργο την κρατούσαν καλά ενημερωη για τις δραστηριότητες της Μεσάνα. Και φυσικά, βοήθησε επίσης και η νεόκοπη σχέση της Γκρένταλ με την Άραν'γκαρ. Η Άραν'γκαρ έπαιζε με τις εξεγεργμένες Άες Σεντάι, εκείνες που πολιορκούσαν τον Λευκό Πύργο.

Ναι, η Μεσάνα δεν την μπερδευε, ενώ εξίσου εύκολα μυριζόταν και τις κινήσεις των υπολοίπων. Ο Μοριντίν συγκέντρωνε τις δυνάμεις του Μεγάλου Άρχοντα για την Τελευταία Μάχη και οι πολεμικές προετοιμασίες του λίγο χρόνο τού άφηναν για τον Νότο –αν και οι δυο υποτακτικές του, η Σιντέιν και η Μογκέντιεν, έκαναν συχνά την εμφάνισή τους εκεί. Περνούσαν το χρόνο τους κυνηγώντας τους

Σκοτεινόφιλους για να τους συγκεντρώσουν και κατά καιρούς προσπαθούσαν ν' ακολουθήσουν τις εντολές του Μοριντίν που στόχο είχαν να σκοτωθούν οι δυο *ταβίρεν* –ο Πέριν Αϊμπάρα και ο Μάτριμ Κώθον.

Ήταν σίγουρη ότι ο Σαμαήλ είχε πέσει από το χέρι του Ραντ αλ'Θόρ στη διάρκεια της σύγκρουσης στο Ίλιαν. Για την ακρίβεια, τώρα που η Γκρένταλ είχε αντιληφθεί ότι η Σέμιραγκ κινούσε τα νήματα στους Σωντσάν, πίστευε ότι ήξερε τα σχέδια καθενός από τους άλλους επτά εναπομείναντες Εκλεκτούς.

Εκτός από τον Ντεμάντρεντ.

Τι σκάρωνε αυτός ο αναθεματισμένος άντρας; Θα αντάλλαζε όλη τη γνώση των πεπραγμένων της Μεσάνα και της Άραν'γκαρ για ένα έστω στοιχείο των σχεδίων του Ντεμάντρεντ. Στεκόταν εκεί μπροστά της, ωραίος, με τη γερακίσια μύτη του και στα χείλη του ζωγραφισμένο έναν μόνιμο θυμό. Ο Ντεμάντρεντ δεν χαμογελούσε ποτέ, δεν έμοιαζε ν' απολαμβάνει τίποτα ποτέ. Αν και ήταν ένας από τους επικεφαλής στρατηγούς των Εκλεκτών, η πολεμική τέχνη δεν του πρόσφερε χαρά. Κάποτε, η ίδια τον είχε ακούσει να λέει ότι θα γέλαγε τη μέρα που θα έσπαγε το λαϊμό του Λουζ Θέριν. Και μόνο τότε.

Τι βλάκας να έχει τέτοια μνησικακία! Να σκέφτεται ότι θα μπορούσε να βρίσκεται στην άλλη πλευρά –να είχε γίνει ο ίδιος ο Δράκοντας, εάν τα πράγματα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά. Ωστόσο, βλάκας ή όχι, ήταν εξαιρετικά επικίνδυνος και η Γκρένταλ δεν χαιρόταν *καθόλου* που αγνοούσε τα πλάνα του. Πού είχε στήσει το αρχηγείο του; Του Ντεμάντρεντ του άρεσε να έχει στρατιές να διαφεντεύει, αλλά δεν είχε μείνει καμία εν κινήσει στον κόσμο.

Εκτός ίσως από εκείνους τους Μεθορίτες. Είναι δυνατόν να έχει καταφέρει να διεισδύσει *στους κόλπους τους*; Αυτό σίγουρα θα ήταν θρίαμβος. Αλλά πώς ήταν δυνατόν να μην έχει ακούσει κι εκείνη κάτι; Είχε κατασκόπους σ' αυτό το στρατόπεδο.

Κούνησε με άρνηση το κεφάλι της κι ευχήθηκε να είχε ένα πιστόι να βρέξει τα χείλη της. Αυτός ο βόρειος αγέρας ήταν υπερ-

βολικά ξηρός –προτιμούσε πολύ περισσότερο την ντομανική υγρασία. Ο Ντεμάντρεντ σταύρωσε τα χέρια του παραμένοντας όρθιος, ενώ η Μεσάνα κάθισε. Είχε μαύρα μαλλιά ως το πιγούνι και υγρά γαλανά μάτια. Το λευκό φόρεμά της σερονόταν στο πάτωμα και δεν έφερε κανένα κέντημα, ενώ δεν φορούσε ούτε κοσμήματα. Λογία ως το μεδούλι. Ορισμένες φορές, η Γκρένταλ σκεφτόταν πως η Μεσάνα είχε αυτομολήσει στο στρατόπεδο της Σκιάς γιατί της πρόσφερε πιο ενδιαφέρουσα ευκαιρία για έρευνα.

Η Μεσάνα ήταν πλήρως αφοσιωμένη πλέον στον Μέγα Άρχοντα, όπως ακριβώς και οι υπόλοιποι, αλλά έμοιαζε με δευτεροκλασάτο μέλος των Εκλεκτών. Κανχίοταν για πράγματα τα οποία δεν μπορούσε να εκπληρώσει, συμμαχούσε με δυνατότερα κομμάτια, αλλά δεν διέθετε τη δεξιότητα να τα χειραγωγεί. Διέπραττε πράξεις μοχθηρές στο όνομα του Μεγάλου Άρχοντα, αλλά ουδέποτε έφτασε τα σπουδαία επιτεύγματα Εκλεκτών όπως η Σέμραγκ ή ο Ντεμάντρεντ. Για να μην πούμε για τον Μοριντίν.

Ακριβώς την ώρα που η Γκρένταλ άρχισε να σκέφτεται τον Μοριντίν, μπήκε μέσα. Αυτός κι αν ήταν ωραίο πλάσμα. Ο Ντεμάντρεντ έμοιαζε με χοντρομούρη χωριάταρο μπροστά του. Ναι, αυτό το κορμί ήταν πολύ καλύτερο από το προηγούμενό του. Ήταν σχεδόν τόσο όμορφος ώστε να ανήκει στα κατοικίδια της, παρότι το σαγόνι τού χάλαιγε το πρόσωπο. Υπερβολικά προγοναθικό, υπερβολικά έντονο. Και πάλι όμως, αυτά τα στιλπνά μαύρα μαλλιά πάνω σε τούτο το ψηλό, ευρύτερο σώμα... Χαμογέλασε στη σκέψη του να γονατίζει ντυμένος με θεόστενα λευκά ρούχα, να την κοιτάζει όλο λατρεία, το μυαλό του να τυλίγεται στον Πειθαναγκασμό σε σημείο που να μη βλέπει κανέναν –τίποτα– πέρα από την Γκρένταλ.

Η Μεσάνα σηκώθηκε αμέσως μόλις έκανε την είσοδό του ο Μοριντίν και η Γκρένταλ διστακτικά τη μιμήθηκε. Ακόμα δεν ήταν κατοικίδιο της αυτός ο άντρας. Ήταν ο Νή'μπλις και είχε αρχίσει να απαιτεί όλο και περισσότερα δείγματα υπακοής απ' όλους τους προσφάτως. Ο Μέγας Άρχων τού είχε παραχωρήσει αυτή την εξουσία. Και οι τρεις άλλοι Εκλεκτοί έκλιναν εν είδει υπόκλισης

την κεφαλή τους ενώπιόν του –μόνο σ’ αυτόν άλλωστε, ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους θα έδειχναν ποτέ σέβας. Ο Μοριντίν κατέγραψε την υπακοή τους με μάτια αυστηρά, καθώς κατέκλυσε αγέρωχα με το διασκελισμό του την είσοδο του δωματίου, με τον στολισμένο με πρέκι ανθρακόμαυρο πέτρινο τοίχο. Τι μπορεί να έπιασε κάποιον και να έκτισε ένα οχυρό από *μαύρο* πέτρωμα στην καρδιά της Μάστιγας;

Η Γκρένταλ ξαναβουλευτήκε στη θέση της. Θα έρθουν άραγε και οι άλλοι Εκλεκτοί; Κι αν όχι, τι σήμαινε αυτό;

Η Μεσάνα μίλησε προτού ο Μοριντίν προλάβει να πει κάτι. «Μοριντίν», του είπε κάνοντας ένα βήμα μπροστά, «πρέπει να τη σώσουμε».

«Θα μιλήσεις όταν σου δώσω την άδεια, Μεσάνα» απάντησε εκείνος ψυχρά. «Δεν έχεις ακόμα κερδίσει συγχώρεση».

Εκείνη μαζεύτηκε δυσαρεστημένη και μετά θύμωσε εμφανώς με τον εαυτό της γι’ αυτό. Ο Μοριντίν την αγνόησε και κοίταξε την Γκρένταλ με μάτια ζαρωμένα. Προς τι το βλέμμα αυτό;

«Μπορείς να συνεχίσεις», είπε στο τέλος στη Μεσάνα, «αλλά, θυμήσου τη θέση σου».

Τα χείλη της Μεσάνα σχημάτισαν μια γραμμή, όμως δεν έφερε αντίρρηση. «Μοριντίν» είπε με τόνο λιγότερο απαιτητικό. «Κατανόησες σοφά τη χρησιμότητα να συναντηθείς μαζί μας. Σίγουρα αυτό έγινε διότι είσαι το ίδιο σοκαρισμένος με μας. Δεν έχουμε τους πόρους να βοηθήσουμε τους εαυτούς μας –προφανέστατα πρόκειται να φυλάσσεται πολύ καλά από Άες Σεντάι κι από Άσα’μαν. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου για να την ελευθερώσουμε».

«Η Σέμιραγκ αξίζει την αιχμαλωσία της» είπε ο Μοριντίν ακουμπώντας το χέρι του πάνω στο πρέκι του τζακιού, έχοντας ακόμα την πλάτη του γυρισμένη προς τη Μεσάνα.

Έπιασαν τη Σέμιραγκ; Η Γκρένταλ μόλις είχε μάθει ότι η γυναίκα παρίστανε μια σημαντική Σωντσάν! Μα τι πήγε κι έκανε και πιάστηκε; Εάν υπήρχαν Άσα’μαν, τότε φαίνεται ότι κατάφερε να πέσει στα χέρια του ίδιου του αλ’Θόρ!

Παρά το ξάφνιασμά της, η Γκρένταλ διατήρησε το χαμόγελο της επίγνωσης. Ο Ντεμάντρεντ την κοιτούσε. Εάν είχε ζητήσει μαζί με τη Μεσάνα αυτή τη συνάντηση, τότε γιατί ο Μοριντίν είχε στείλει να φωνάξουν και την Γκρένταλ;

«Μα, σκέψου τι μπορεί ν' αποκαλύψει η Σέμιραγκ!» είπε η Μεσάνα αγνοώντας την Γκρένταλ. «Και, περ' απ' αυτό, είναι μια Εκλεκτή. Είναι καθήκον μας να τη βοηθήσουμε».

Και πέρα απ' αυτό ακόμα, σκέφτηκε η Γκρένταλ, είναι μέλος της μικρής συμμαχίας που έχετε φτιάξει εσείς οι δυο. Μάλλον το δυνατότερο μέλος. Η απώλειά της σάς πλήττει ως ανταγωνιστές για τον έλεγχο των Εκλεκτών.

«Παρέβη εντολές» είπε ο Μοριντίν. «Δεν ήταν δουλειά της να προσπαθήσει να σκοτώσει τον αλ'Θόρ».

«Δεν σκόπευε», είπε βεβιασμένα η Μεσάνα. «Η γυναίκα μας εκεί πιστεύει ότι αυτή η σαίτα Φωτιάς ήταν αντίδραση αιφνιδιασμού και όχι πρόθεση για φόνο».

«Κι εσύ τι λες γι' αυτό, Ντεμάντρεντ;» είπε ο Μοριντίν κοιτώντας τον κοντύτερο άντρα.

«Εγώ θέλω τον Λουζ Θέριν» είπε ο Ντεμάντρεντ με φωνή βαθιά κι έκφραση όπως πάντα σκοτεινιασμένη. «Η Σέμιραγκ το ξέρει αυτό. Ξέρει επίσης πως, αν τον σκότωνε, θα την είχα βρει και θα είχα πάρει τη ζωή της ως αντίποινο. Κανείς άλλος δεν σκοτώνει τον αλ'Θόρ. Κανείς άλλος εκτός από μένα».

«Εσύ ή ο Μέγας Άρχων, Ντεμάντρεντ» είπε ο Μοριντίν με φωνή απειλητική. «Η θέλησή του μας εξουσιάζει όλους μας».

«Ναι, ναι, φυσικά και μας εξουσιάζει» τον έκοψε η Μεσάρα κάνοντας ένα βήμα μπροστά, σκουπίζοντας με το άχαρο φόρεμά της το σχεδόν κατοπτρικό μαύρο, μαρμαρίνο δάπεδο. «Μοριντίν, γεγονός παραμένει ότι δεν σκόπευε να τον σκοτώσει, απλώς να τον αιχμαλωτίσει. Είμαι...»

«Φυσικά και σκόπευε να τον αιχμαλωτίσει!» μούγκρισε ο Μοριντίν κάνοντας τη Μεσάνα να τιναχτεί. «Αυτές τις διαταγές είχε. Κι απέτυχε, Μεσάνα. Απέτυχε παταγωδώς, αφήνοντάς τον πληγωμένο παρά τη σαφή προσταγή μου ότι δεν έπρεπε να πειράξει

ούτε μια τρίχα απ' τα μαλλιά του! Και γι' αυτήν την ανικανότητα θα υποφέρει. Δεν θα σας προσφέρω καμία βοήθεια για να τη διασώσετε. Για την ακρίβεια, σας *απαγορεύω* να στείλετε βοήθεια. Κατανοητό;»

Η Μεσάνα τινάχτηκε ξανά. Ο Ντεμάντρεντ όχι –διασταύρωσε το βλέμμα του με αυτό του Μοριντίν κι ένευσε καταφατικά. Ναι, ήταν ψυχρός. Ίσως τον είχε υποτιμήσει η Γκρένταλ. Μπορεί ενδεχομένως να ήταν εκείνος ο πιο ισχυρός από τους τρεις, πιο επικίνδυνος από τη Σέμιραγκ. Εκείνη ήταν απαθής και με μεγάλο αυτοέλεγχο μεν, ορισμένες φορές όμως αρμόζουν συναισθήματα. Γιατί αυτά οδηγούν ενίοτε έναν άντρα σαν τον Ντεμάντρεντ σε ενέργειες τις οποίες ένα πολύ ψύχραιμο άτομο να μην μπορεί καν να συλλάβει.

Ο Μοριντίν χαμήλωσε το βλέμμα, κυρτώνοντας το αριστερό του χέρι σαν να είχε πάθει ακαμψία. Η Γκρένταλ έπιασε μια αμυδρή ιδέα πόνου στην έκφραση του προσώπου του.

«Αφήστε τη Σέμιραγκ να σαπίσει» βρυχήθηκε ο Μοριντίν. «Αφήστε τη να δει πώς είναι να είσαι ο ανακρινόμενος. Ίσως ο Μέγας Άρχων να βρει κάτι χρήσιμο να την κάνει στις επόμενες εβδομάδες, αλλά αυτή είναι μια απόφαση που πρέπει να πάρει *εκείνος*. Τώρα, πείτε μου τις προετοιμασίες σας».

Η Μεσάρα χλόμιασε ελαφρώς ρίχνοντας μια ματιά στην Γκρένταλ. Το πρόσωπο του Ντεμάντρεντ κοκκίνισε σαν να μην πίστευε ποτέ ότι θα τον ανέκριναν μπροστά σε άλλη Εκλεκτή. Η Γκρένταλ τους χαμογέλασε.

«Εγώ είμαι πανέτοιμη» είπε η Μεσάνα γυρνώντας με μια στροφή του κεφαλιού της προς το μέρος του Μοριντίν. «Ο Λευκός Πύργος και οι ανόητες που τον κυβερνούν σύντομα θα είναι στα χέρια μου. Δεν θα παραδώσω μόνο έναν κατεστραμμένο Λευκό Πύργο στον Μέγα Άρχοντά μας, αλλά και ολόκληρη γενιά από διαβιβαστριες που –με τον ένα ή τον άλλο τρόπο– θα υπηρετήσουν τον σκοπό μας στην Τελευταία Μάχη. Αυτή τη φορά, οι Άες Σεντάι θα πολεμήσουν μαζί μας!»

«Τολμηρός ισχυρισμός» είπε ο Μοριντίν.

«Θα τον κάνω πραγματικότητα» είπε ψυχρά η Μεσάνα. «Οι ακόλουθοί μου λυμαίνονται τον Πύργο σαν αθέατη πανούκλα που κακοφοριμίζει μέσα σε έναν υγιή που βολτάρει στο παζάρι. Όλο και περισσότεροι ενώνονται μαζί μας. Ορισμένοι εκούσια, άλλοι ακούσια. Το ίδιο είναι έτσι κι αλλιώς».

Η Γκρένταλ άκουγε σκεπτική. Η Άραν'γκαρ ισχυριζόταν πως οι εξεγερμένες Άες Σεντάι εντέλει θα εξασφάλιζαν τον Πύργο, αλλά η ίδια η Γκρένταλ δεν ήταν σίγουρη. Ποιος θα νικούσε, το παιδί ή η ανόητη; Είχε σημασία;

«Κι εσύ;» ρώτησε ο Μοριντίν τον Ντεμάντρεντ.

«Η κυριαρχία μου είναι σίγουρη» είπε απλά ο Ντεμάντρεντ. «Συγκεντρώνω δυνάμεις για πόλεμο. Θα είμαστε έτοιμοι».

Η Γκρένταλ ποθούσε διακαώς να τον ακούσει να λέει περισσότερα απ' αυτά, αλλά ο Μοριντίν δεν τον πίεσε. Βέβαια και πάλι ήταν περισσότερα απ' όσα είχε η ίδια καταφέρει να ξεθάψει μόνη της. Ο Ντεμάντρεντ προφανώς κατείχε έναν θρόνο και διέθετε στρατό. Τον οποίο συγκέντρωνε. Το ενδεχόμενο οι Μεθορίτες να προελαύνουν ανατολικά φάνταζε όλο και πιο πιθανό.

«Μπορείτε να αποσυρθείτε εσείς οι δύο» αποφάνθηκε ο Μοριντίν.

Μ' αυτή την άδεια της αναχώρησης, η Μεσάνα κάτι ψέλλισε, ο Ντεμάντρεντ όμως απλώς γύρισε την πλάτη του κι απομακρύνθηκε ατάραχος. Η Γκρένταλ μονολόγησε μέσα της πως αυτόν έπρεπε να τον προσέχει. Ο Μέγας Άρχων ευνοούσε τη δράση και συχνά όσοι μάζευαν στρατιές στο όνομά του είχαν και τις καλύτερες ανταμοιβές. Ο Ντεμάντρεντ μπορούσε άνετα να γίνει ο πιο σημαντικός αντίπαλός της –μετά φυσικά τον ίδιο τον Μοριντίν.

Ωστόσο, εκείνη την κράτησε πίσω, οπότε παρέμεινε καθισμένη στη θέση της ενώ οι άλλοι δύο αποσύρονταν. Ο Μοριντίν έμεινε στο σημείο όπου στεκόταν, με το ένα του χέρι ακουμπισμένο στο πρόκι. Σιωπή επικράτησε στο κατάμαυρο δωμάτιο για ένα μικρό χρονικό διάστημα και μετά, ένας υπηρέτης ντυμένος με στολή σε άλικο χρώμα μπήκε μέσα φέρνοντας δυο κύπελλα. Ήταν ένα κακάσχημο ον, με πλακουτσή μούρη και θαμνώδη φρύδια, άξιο για μια φευγαλέα ματιά και τίποτα περισσότερο.

Η Γκρένταλ ήπια μια γουλιά απ' το ποτό της και γεύτηκε ένα καινούργιο κρασί, ελάχιστα μόνο στυφό, αλλά αρκετά καλό. Γινόταν όλο και δυσκολότερο να βρεις καλό κρασί –το άγγιγμα του Μεγάλου Άρχοντα στον κόσμο μόλυνε τα πάντα, χαλούσε τα τρόφιμα, κατέστρεφε ακόμα κι ό,τι κανονικά δεν ήταν δυνατό να χαλάσει.

Με μια κίνηση του κεφαλιού του, ο Μοριντίν έδωξε τον υπηρέτη αλλά δεν πήρε το δικό του κύπελλο. Η Γκρένταλ φοβήθηκε δηλητήριο φυσικά. Πάντα το φοβόταν αυτό όταν έπινε από το κύπελλο άλλου. Εντούτοις, δεν υπήρχε κάποιος λόγος να τη δηλητηριάσει ο Μοριντίν –ήταν ο Νή'μπλις. Παρότι οι περισσότεροι υποτάχθηκαν σ' αυτόν προβάλλοντας αντιστάσεις, ο Μοριντίν ολοένα και πιο πολύ επέβαλε τη βούλησή του επάνω τους, ωθώντας τους σε θέσεις που τους καθιστούσαν κατώτερους του. Η Γκρένταλ υποψιάστηκε πως, εάν το ήθελε, θα μπορούσε να την εκτελέσει με κάθε πιθανό τρόπο και ο Μέγας Άρχων θα τον παραδεχόταν κιόλας. Έτσι ήπια και περίμενε.

«Συγκέντρωσες αρκετές πληροφορίες από τα όσα άκουσες, Γκρένταλ;» τη ρώτησε ο Μοριντίν.

«Όσες γινόταν» του απάντησε εκείνη προσεκτικά.

«Ξέρω πόσο λαχταράς πληροφόρηση. Η Μογκέντιεν ήταν πάντα γνωστή ως αράχνη, κινεί τα νήματα από μακριά, εσύ όμως είσαι από πολλές απόψεις καλύτερη σ' αυτό από κείνη. Εκείνη τυλίγει τόσους πολλούς ιστούς που πιάνεται μέσα σ' αυτούς. Εσύ είσαι πιο προσεκτική. Χτυπάς μόνο όταν το κρίνεις συνετό, χωρίς όμως να φοβάσαι τις διαμάχες. Ο Μέγας Άρχων εγκρίνει τις πρωτοβουλίες σου».

«Αγαπητέ μου Μοριντίν», είπε η Γκρένταλ χαμογελώντας από μέσα της, «με κολακεύεις».

«Δεν πιάνουν τα παιχνιδάκια σου μαζί μου, Γκρένταλ» είπε ο Μοριντίν με σκληρή φωνή. «Δέξου τα κομπλιμέντα σου σιωπηλά».

Η γυναίκα τινάχτηκε σαν να έφαγε χαστούκι, αλλά δεν συνέχισε.

«Σου έδωσα την άδεια να ακούσεις τους άλλους δύο ως ανταμοιβή» είπε ο Μοριντίν. «Μπορεί ο Νή'μπλις να έχει επιλεγθεί,

υπάρχουν όμως κι άλλες θέσεις μέγιστης δόξας στη βασιλεία του Μεγάλου Άρχοντα. Ορισμένες πολύ ανώτερες από άλλες. Σήμερα πήρες μια γεύση από τα προνόμια που θα μπορούσες να απολαύσεις».

«Ζω μόνο για να υπηρετώ τον Μέγα Άρχοντα».

«Και θα τον υπηρετήσεις ως εξής λοιπόν» της είπε ο Μοριντίν κοιτώντας τη βαθιά μες στα μάτια. «Ο αλ'Θόρ κινείται προς το Άραντ Ντόμαν. Σκοπός είναι να ζήσει αλώβητος ωσότου μπορέσει να με αντιμετωπίσει εκείνη την ύστατη μέρα. Αλλά, δεν πρέπει να του επιτραπεί να κλείσει ειρήνη στα εδάφη σου. Θα αποπειραθεί να αποκαταστήσει την τάξη. Πρέπει να βρεις τρόπους να εμποδίσεις κάτι τέτοιο να συμβεί».

«Θα γίνει».

«Πήγαινε λοιπόν», είπε ο Μοριντίν κουνώντας απότομα το χέρι του.

Η Γκρένταλ σηκώθηκε σκεπτική και ξεκίνησε να πηγαίνει προς την πόρτα.

«Και, Γκρένταλ;» της φώναξε.

Η γυναίκα τον κοίταξε διστακτικά. Ο Μοριντίν στηριζόταν πάνω στο πρέκι με την πλάτη του γυρισμένη ως επί το πλείστον προς την Γκρένταλ. Έμοιαζε να απενίζει το απόλυτο τίποτα, σαν να χάριζε τις μαύρες πέτρες στον απέναντι τοίχο. Παραδόξως έμοιαζε πάρα πολύ με τον αλ'Θόρ –αμέτρητα σκίτσα του οποίου τής είχαν φέρει οι κατάσκοποί της– έτσι όπως στεκόταν.

«Το τέλος είναι κοντά» της είπε ο Μοριντίν. «Ο Τροχός έχει διαγράψει βογκώντας την τελευταία ρότα του, το ρολοί έχει χάσει το ελατήριο του, το ερπετό ξανασαίνει τον τελευταίο ρόγχο του. Πρέπει να γνωρίσει τον πόνο της καρδιάς. Πρέπει να γνωρίσει τη ματαιώση, πρέπει να γνωρίσει τον πόνο βαθιά μες στην καρδιά του. Πρόσφερε το τα. Και θα ανταμειφθείς».

Η Γκρένταλ κατένευσε. Βγήκε από την προηγούμενη πύλη και επέστρεψε στο φρούριο της, στους λόφους του Άραντ Ντόμαν.

Κι έβαλε μπρος τις μηχανορραφίες.

Η μητέρα του Ρόντελ Ιτουράλντε, θαμμένη εδώ και τριάντα χρόνια στο αργιλόχωμα των λόφων της πατρίδας του, είχε αδυναμία σε ένα συγκεκριμένο ρητό: «Τα πράγματα πάντα χειροτερεύουν προτού καλυτερέψουν». Το είχε πει όταν ήταν μικρός ο Ιτουράλντε, τότε που του είχε τραβήξει το πυώδες δόντι του, πάθημα από τις σπαθιομαχίες του με τα άλλα χωριατόπαιδα. Το είχε πει ξανά όταν του είχε κλέψει την πρώτη του αγάπη ένα αρχοντόπουλο με φτερά στο καπέλο, τα απαλά χέρια και το καταστόλιστο σπαθί του οποίου αποδείκνυαν ότι δεν είχε γνωρίσει ποτέ του αληθινή μάχη. Και θα το είχε πει επίσης τώρα, εάν ήταν μαζί του στη ράχη του βουνού, να παρακολουθεί τους Σωντσάν να προελαύνουν προς τη φωλιασμένη στη ρηχή κοιλάδα πολιτεία από κάτω του.

Μελέτησε την πόλη, την Νταρλούνα, μέσα από τη διόπτρα του, σκιάζοντας την άκρη της με το αριστερό του χέρι κι έχοντας το μουνούχι του δίπλα του, κάτω από το απογευματινό φως. Μαζί με αρκετούς άντρες Ντομανούς, είχαν κάνει βάση τους αυτή τη μικρή συστάδα δέντρων. Για να τον εντοπίσουν οι Σωντσάν χρειάζόντουσαν την τύχη του Σκοτεινού, ακόμα και με τις δικές τους διόπτρες.

Τα πράγματα πάντα χειροτερεύουν προτού καλυτερέψουν. Είχε βάλει πυρκαγιά κάτω από το μύτη των Σωντσάν, καταστρέφοντας τα αποθετήρια των εφοδίων τους κατά μήκος της Πεδιάδας του Άλμοθ αλλά και στο Τάραμπον. Επομένως, μάλλον δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει στη θέα μιας πανστρατιάς σαν κι αυτή –150.000 στα σίγουρα– να έρχεται να σβήσει την πυρκαγιά. Έδειχνε το επίπεδο του σεβασμού τους. Δεν τον υποτίμησαν αυτοί οι εισβολείς της Σωντσάν. Μακάρι να το είχαν κάνει.

Ο Ιτουράλντε μετακίνησε τη διόπτρα του και περιεργάστηκε μια ομάδα ιππέων από τις δυνάμεις των Σωντσάν. Ίππευαν ανά ζεύγη, η μία γυναίκα του κάθε ζεύγους φορούσε γκριζα και η άλλη κοκκινογάλαζα. Απείχαν πολύ –ακόμα και με το μονοκύαλι του δεν μπορούσε ο Ιτουράλντε να διακρίνει τις κεντητές αστραπές πάνω στα φορέματα εκείνων με τα κοκκινογάλαζα χρώματα, αλλά δεν μπορούσε να δει ούτε τις αλυσίδες που ένωναν τα ζεύγη μεταξύ τους. *Νταμέην και σουλ'ντάμι.*

Αυτός ο στρατός είχε τουλάχιστον εκατό ζευγάρια, ίσως και περισσότερα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, κατόρθωσε να διακρίνει από πάνω τους κι ένα από κείνα τα ιπτάμενα θηρία, το οποίο κατέβαινε έτσι ώστε ο καβαλάρης του να πετάξει ένα μήνυμα στον στρατηγό. Με τα πλάσματα αυτά, που κουβαλούσαν τους ανιχνευτές, ο στρατός των Σωντσάν προηγούνταν με συντριπτικό πλεονέκτημα. Ο Ιτουράλντε θα αντάλλαζε δέκα χιλιάδες στρατιώτες για ένα τέτοιο ιπτάμενο θηρίο. Άλλοι διοικητές μπορεί να ήθελαν τις *νταμέην*, με την ικανότητά τους να εκτοξεύουν αστραπές και να σηκώνουν το χώμα από τη γη, αλλά οι μάχες –όπως και οι πόλεμοι– κερδίζονταν το ίδιο συχνά με πληροφορίες όσο και με όπλα.

Φυσικά, οι Σωντσάν είχαν ανώτερα όπλα όπως και ανώτερους ανιχνευτές. Είχαν επίσης και ανώτερα στρατεύματα. Παρότι ο Ιτουράλντε ήταν περήφανος για τους Ντομανούς του, πολλοί άντρες του ήταν κακά εκπαιδευμένοι ή πολύ γέροι για τη μάχη. Οριακά θα τσουβάλιαζε και τον εαυτό του στη δεύτερη ομάδα, καθώς τα χρόνια είχαν αρχίσει να στοιβάζονται στην πλάτη του σαν τούβλα πάνω σε παλέτα. Ωστόσο, ούτε σκέψη για απόσυρση –όταν ήταν μικρός, συχνά τον πίεζε μια αίσθηση κατεπείγοντος –μια ανησυχία πως όταν θα ενηλικιωθεί, όλες οι μεγάλες μάχες θα έχουν γίνει κι όλη η δόξα θα έχει αποδοθεί.

Κάποιες φορές, ζήλευε τα αγοράκια και την ανοησία τους.

«Προελαύνουν αταλάντευτα, Ρόντελ», είπε ο Λίντριν. Ήταν ένας νεαρός με μια ουλή κατά μήκος της αριστερής πλευράς του προσώπου του, το οποίο κοσμούσε ένα λεπτό, μαύρο μουστάκι, πολύ της μόδας. «Θέλουν πάση θυσία να καταλάβουν αυτήν την πόλη». Ο Λίντριν δεν είχε δοκιμαστεί ως αξιωματικός πριν από την έναρξη αυτής της εκστρατείας. Τώρα, ήταν πλέον βετεράνος. Παρότι ο Ιτουράλντε και οι δυνάμεις του είχαν νικήσει σχεδόν κάθε αναμέτρηση με τους Σωντσάν, ο Λίντριν είχε δει τρεις από τους συντρόφους του αξιωματικούς να πέφτουν νεκροί, ανάμεσά τους και τον καημένο τον Τζάαλαμ Νίσουρ. Οι θάνατοι αυτοί δίδαξαν στον Λίντριν ένα από τα πιο πικρά μαθήματα πολέμου: το να νικάς δεν σημαίνει απαραίτητως ότι επιζείς. Και το να ακολου-

θείς τις εντολές επίσης συχνά δεν σημαίνει ούτε ότι κερδίζεις ούτε ότι επιζείς.

Ο Λίντριν δεν φορούσε τη συνηθισμένη στολή του. Ούτε κι ο Ιτουράλντε ή κάποιος άλλος από τους υπόλοιπους άντρες του. Οι στολές τους χρειάστηκαν αλλού κι έτσι έμειναν όλοι τους απλά ντυμένοι, με πανωφόρια και καφετιά παντελόνια, πολλά δανεικά, ή αγορασμένα από τους ντόπιους.

Ο Ιτουράλντε σήκωσε τη διόπτρα του πάλι, αναλογιζόμενος το σχόλιο του Λίντριν. Οι Σωντσάν όντως προέλαυναν με ταχύτητα –σχεδίαζαν να πάρουν γρήγορα την Νταρλούνα. Είδαν το πλεονέκτημα που θα τους πρόσφερε, διότι ήταν εχθρός έξυπνος, με αποτέλεσμα να ξαναφέρουν στον Ιτουράλντε μια έξαψη που είχε υποθέσει ότι είχε αφήσει πίσω του εδώ και χρόνια.

«Ναι, προωθούνται ακάθεκτοι» πρόσθεσε κι εκείνος. «Αλλά τι θα έκανες εσύ, Λίντριν, με μια εχθρική δύναμη 200.000 πίσω σου κι άλλη μία 150.000 μπροστά σου; Με εχθρούς απ' όλες τις πλευρές, δεν θα πορευόσουν με τους άντρες σου ίσως υπερβολικά εντατικά, εάν ήξερες ότι θα έβρισκες καταφύγιο στο τέλος;»

Ο Λίντριν δεν αποκρίθηκε. Ο Ιτουράλντε έστρεψε τη διόπτρα του και εξέτασε τους καταπράσινους αγρούς, γεμάτους εργάτες που ασχολούνταν με τις φυτείες τους. Η Νταρλούνα θεωρούνταν μεγάλη πόλη γι' αυτά τα μέρη. Τίποτα εδώ στη Δύση δεν συγκρινόταν με τις μεγαλοπρεπείς πολιτείες της Ανατολής και του Νότου φυσικά, ανεξάρτητα των όσων αρέσκονται να ισχυρίζονται όσοι κατάγονταν από το Τάντσικο ή το Φάλμε. Μολαταύτα, η Νταρλούνα είχε ένα γερό τείχος από γρανίτη, ύψους τουλάχιστον είκοσι ποδιών. Τίποτα το όμορφο δεν υπήρχε σ' αυτήν την οχύρωση, το τείχος όμως ήταν συμπαγές και περιέβαλλε μια πόλη αρκετά μεγάλη για να την κοιτάξει σαν χαζό ένα χωριατόπαιδο. Στα νιάτα του, ο Ιτουράλντε θα την αποκαλούσε μεγαλοπρεπή. Αυτό βέβαια, προτού πάει να πολεμήσει τους Αελίτες στην Ταρ Βάλον.

Σε κάθε περίπτωση, ήταν η καλύτερη οχύρωση που μπορούσε να βρει κανείς στην περιοχή και οι αρχηγοί των Σωντσάν αναμφίβολα το γνώριζαν αυτό. Θα μπορούσαν να επιλέξουν να αράζουν

στην κορυφή ενός λόφου –οι γύρω μάχες θα εκμεταλλεύονταν πλήρως έτσι τις *νταμμέν*. Ωστόσο, κάτι τέτοιο, όχι μόνο δεν θα τους άφηνε περιθώριο οπισθοχώρησης, αλλά θα τους άφηνε επίσης με ελάχιστες ευκαιρίες ανεφοδιασμού. Μια πόλη έχει πηγάδια, ενώ ίσως να έχουν απομείνει χειμερινά αποθέματα μέσα από τα τείχη. Και η Νταρλούνα, η οποία είχε κατ' ανάγκην θέσει τις φρουρές της σε υπηρεσία αλλού, ήταν υπερβολικά μικρή για να προσφέρει σοβαρή αντίσταση...

Ο Ιτουράλντε χαμήλωσε τη διόπτρα του. Δεν αισθανόταν καμία ανάγκη να μάθει τι συνέβαινε ενώ οι Σωντσάν ανιχνευτές έφταναν στην πόλη κι απαιτούσαν ν' ανοίξουν οι πύλες στις δυνάμεις εισβολής. Έκλεισε τα μάτια του περιμένοντας.

Ο Λίντριν ανάσανε απαλά δίπλα του. «Δεν παρατήρησαν τίποτα» ψιθύρισε. «Κινούν τον όγκο των δυνάμεών τους στα τείχη περιμένοντας να τους αφήσουν να μπουν μέσα».

«Δώσε την εντολή» είπε ο Ιτουράλντε ανοίγοντας τα μάτια του. Ένα πρόβλημα υπήρχε με ανώτερης ποιότητας ανιχνευτές όπως ήταν τα *ράκεν*. Όταν έχεις πρόσβαση σε ένα εργαλείο τόσο χρήσιμο, τείνεις να βασίζεσαι σ' αυτό μόνο. Και μια τέτοια εξάρτηση μπορεί να γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης.

Σε μακρινή απόσταση, οι «αγρότες» στα χωράφια έβαλαν στην άκρη τα εργαλεία τους και εμφάνισαν τα τόξα τους από κρυμμένες ρωγμές του εδάφους –οι στρατιώτες που οι ανιχνευτές *ράκεν* των Σωντσάν είχαν ισχυριστεί ότι απείχαν τέσσερεις μέρες έφιπποι μακριά.

Ο Ιτουράλντε ύψωσε τη διόπτρα του. Η μάχη άρχισε.

Τα δάχτυλα του Προφήτη γράπωσαν το χώμα, σκάβοντας το έδαφος, καθώς σκαρφάωνε στην κορυφή της κατάφυτης λοφοπλαγιάς. Οι ακολουθοί του ξέμειναν πίσω του. Τόσο λίγοι. Τόσο λίγοι! Αλλά θα ανασυγκροτούνταν. Τον ακολουθούσε η δόξα του Αναγεννημένου Δράκοντα κι όπου κι αν πήγαινε έβρισκε πρόθυμες ψυχές. Ανθρώπους με καρδιές αγνές, με χέρια που αδημονούσαν να καταστρέψουν τη Σκιά.

Ναι! Ας μη σκέφτεται το παρελθόν, ας σκέφτεται το μέλλον, όταν ο Αναγεννημένος Δράκοντας θα κυριαρχούσε παντού! Όταν οι άνθρωποι θα υποτάσσονταν μονάχα σ' αυτόν και στον Προφήτη κάτω απ' αυτόν. Οι μέρες εκείνες θα είναι ολούθε ένδοξες, μέρες όταν κανείς δεν θα τολμούσε να περιφρονήσει τον Προφήτη ή να αρνηθεί τη θέλησή του. Μέρες όταν ο Προφήτης δεν θα χρειάζεται να υφίσταται τη χυδαιότητα να ζει κοντά στο ίδιο το στρατόπεδο – ακριβώς στο *ίδιο*– με Σκιογέννητους σαν αυτό το πλάσμα, τον Αϊμπάρα. Ένδοξες ημέρες. Ένδοξες ημέρες έρχονταν.

Δυσκολευόταν να κρατήσει τις σκέψεις του συγκεντρωμένες σ' αυτές τις μελλοντικές δόξες. Ο κόσμος γύρω του ήταν ρυπαρός. Οι άνθρωποι αρνούσαν τον Δράκοντα και αποζητούσαν τη Σκιά. Ακόμα και οι δικοί του ακόλουθοι. Ναι! Αυτός πρέπει να ήταν ο λόγος που είχαν εκπέσει. Αυτός πρέπει να ήταν ο λόγος που τόσοι πολλοί πέθαναν όταν επιτέθηκαν στην πόλη της Μάλντεν και στους Σκοτεινόφιλους Αελίτες της.

Ο Προφήτης ήταν πολύ σίγουρος. Είχε υποθέσει ότι ο Δράκοντας θα προοτάτευε το λαό του, θα τον οδηγούσε σε μια πανίσχυρη νίκη. Μετά, επιτέλους, θα πραγματοποιούνταν η ευχή του Προφήτη. Θα κατόρθωνε να σκοτώσει τον Πέριν Αϊμπάρα με τα ίδια του τα χέρια! Να στρίψει αυτόν τον πάνχοντρο, ταυρίσιο λαϊμό με τα δάχτυλα του, να τον στρίψει ξανά και ξανά, να τον λιώσει, να νιώσει τα κόκαλά του να σπάνε, τη σάρκα να συστρέφεται, την ανάσα να σταματά.

Ο Προφήτης έφτασε στην κορυφή της ράχης και καθάρισε τη βρόμα του χρώματος από τα δάχτυλά του. Ανάσανε με βαθιές εισπνοές, καθώς περιεργαζόταν το τοπίο γύρω του, ενώ άκουγε τα χαμόγλαδα να θροΐζουν στο ανέβασμα των λίγων ακολούθων που του είχαν απομείνει. Το φύλλωμα ήταν πυκνό πάνω απ' τα κεφάλια τους και απειροελάχιστο ηλιόφωτο αχνοφαινόταν. Φως. Ακτινοβόλο φως.

Ο Δράκοντας είχε εμφανιστεί ενώπιόν του τη νύχτα πριν από την επίθεση. Εμφανίστηκε εν δόξη! Μια φωτεινή μορφή που έλαμπε στον αέρα ντυμένη με αστραφτερές ρόμπες. «Σκότωσε τον

Πέρην Αϋμπάρα!» τον είχε προστάξει ο Δράκοντας. «Σκότωσέ τον!» Κι έτσι, ο Προφήτης είχε στείλει το καλύτερο εργαλείο του, τον ίδιο τον αγαπημένο φίλο του Αϋμπάρα.

Το αγόρι αυτό, το εργαλείο αυτό, είχε αποτύχει. Ο Άραμ ήταν νεκρός. Οι άντρες του Προφήτη το είχαν επιβεβαιώσει. Τραγωδία! Αυτός ήταν ο λόγος που δεν είχαν αναπτυχθεί; Αυτός ήταν ο λόγος που, από τους χιλιάδες ακολούθους του, τώρα είχε μονάχα μια χούφτα; Όχι. Όχι! Προφανώς είχαν στραφεί εναντίον του και λάτρευαν μυστικά τη Σκιά. Ο Άραμ! Σκοτεινόφιλος! Αυτός ήταν ο λόγος που είχε αποτύχει.

Οι πρώτοι από τους ακολούθους του –παραδαρμένοι, βρόμικοι, ματωμένοι, εξουθενωμένοι– έφτασαν στην κορφή της ράχης. Φορούσαν ρούχα τριμμένα. Ρούχα που δεν τους τοποθετούσαν πάνω από τους άλλους. Τα ρούχα της απλότητας και της καλοσύνης.

Ο Προφήτης τους μέτρησε. Λιγότεροι από εκατό. Πολύ λίγοι. Αυτό το καταραμένο δάσος ήταν τόσο σκοτεινό, παρά το φως της μέρας. Χοντροί κορμοί στέκονταν κολλημένοι ο ένας πλάι στον άλλο κι ο ουρανός ψηλά είχε συννεφιάσει. Οι χαμηλοί λεπτοφυείς ζιζανιοθάμνοι συνέθεταν ένα κουβάρι, διαμορφώνοντας ένα σχεδόν αφύσικο φράγμα –θαμνά που έγδερναν το δέρμα του σαν γαμψώνυχα.

Με τέτοια χαμόκλαδα και το τόσο απότομο ανάχωμα της πλαγιάς, ο στρατός δεν ήταν δυνατόν να τους ακολουθήσει από εκεί. Παρότι ούτε μια ώρα δεν είχε περάσει από τη στιγμή που ο Προφήτης το είχε σκάσει από το στρατόπεδο του Αϋμπάρα, ένιωθε ήδη ασφαλής. Θα όδευαν προς Βορρά, εκεί όπου ο Αϋμπάρα και οι Σκοτεινόφιλοι του δεν θα μπορούσαν να τους βρουν. Εκεί, ο Προφήτης θα κατάφερε να ανασυγκροτηθεί. Είχε μείνει με τον Αϋμπάρα μόνο και μόνο επειδή οι ακόλουθοί του ήταν αρκετά δυνατοί ώστε να απωθούν τους Σκοτεινόφιλους του Αϋμπάρα.

Αχ, οι αγαπημένοι ακόλουθοί του: ανδρείοι κι αληθινοί, όλοι τους. Νεκροί από τα χέρια Σκοτεινόφιλων. Τους θρήνησε με σκυμμένο κεφάλι και προσευχές. Οι ακόλουθοί του ενώθηκαν μαζί του.

Απισχασμένοι, αλλά με τη φλόγα του ζήλου να λάμπει στα μάτια τους. Όσοι ένιωθαν αδύναμοι ή τους έλειπε η αφοσίωση, το είχαν σκάσει ή είχαν σκοτωθεί πολύ καιρό πριν. Τούτοι ήταν οι καλύτεροι, οι ισχυρότεροι, οι πιο πιστοί. Κι όλοι τους είχαν σκοτώσει αρκετούς Σκοτεινόφιλους στο όνομα του Αναγεννημένου Δράκοντα.

Μ' αυτούς μπορούσε να ανασυγκροτηθεί. Αλλά, πρώτα έπρεπε να ξεφύγει από τον Αϊμπάρα. Ο Προφήτης ήταν υπερβολικά αδύναμος τώρα για να τον αντιμετωπίσει. Αργότερα όμως θα τον σκότωνε. Ναι... Τα δάχτυλά του σ' αυτό το λαιμό... Ναι...

Ο Προφήτης θυμόταν μια εποχή που ονομαζόταν αλλιώς. Μασέμα. Μέρες θολές πλέον στο μυαλό του, σαν αναμνήσεις μιας προηγούμενης ζωής. Αλλά, ακριβώς όπως όλοι οι άνθρωποι αναγεννιούνται στο Σχήμα, έτσι είχε αναγεννηθεί κι ο Μασέμα –είχε αποδεσμευτεί από την παλιά, βέβηλη ζωή του και είχε γίνει ο Προφήτης.

Ο τελευταίος ακόλουθός του είχε καταφτάσει πλέον στην κορυφή του γκρεμού. Ο Προφήτης έφτυσε στα πόδια τους. Τον είχαν απογοητεύσει. Δειλοί. Έπρεπε να έχουν αγωνιστεί καλύτερα! Έπρεπε να είχε κατορθώσει να αποκτήσει εκείνη την πόλη.

Στράφηκε βόρεια και κατευθύνθηκε εμμονικά προς τα κει. Το συγκεκριμένο τοπίο γινόταν όλο και πιο οικείο, παρότι δεν είχαν τίποτα παρόμοιο στις Μεθόριες Χώρες. Θα σκαρφάλωναν στα ορεινά, μετά θα περνούσαν τα σύνορα και θα έμπαιναν στην Πεδιάδα του Άλμοθ. Υπήρχαν Δρακορμισμένοι εκεί, ακόλουθοι του Προφήτη, ακόμα κι αν δεν τον ήξεραν. Εκεί θα ανασυγκροτούνταν ταχύτατα.

Αφού έκανε στην άκρη ένα σημείο από μαύρα βάτα, εισχώρησε σ' ένα μικρό ξέφωτο. Οι άνδρες του τον ακολουθούσαν γοργά. Σύντομα θα χρειάζονταν τροφή, οπότε θα έπρεπε να τους στείλει για κυνήγι. Όχι πυρές. Δεν μπορούσαν να διακινδυνέψουν να εγείρουν...

«Γεια σου, Μασέμα» ακούστηκε μια ήρεμη φωνή.

Ο άντρας σφύριξε και έκανε μια επιτόπια στροφή, με τους ακόλουθους του να στοιβάζονται ολόγυρά του με τα χέρια στα

όπλα τους. Σπαθιά για κάποιους, μαχαίρια, ράβδοι, πού και πού κανένα πελέκι. Ο Προφήτης κοίταξε με βλέμμα διαπεραστικό το ξέφωτο με το απογευματινό ημίφως, αποζητώντας την πηγή της φωνής. Και την ανακάλυψε να στέκεται πάνω σε μια βραχώδη προεξοχή, σε μικρή απόσταση από τον ίδιο. Μια γυναίκα με μυτόγκα Σαλδαίας, ελαφρώς λοξά μάτια και μαύρα μαλλιά ως τους ώμους. Ήταν ντυμένη στα πράσινα, με μια φούστα ιπασσίας και είχε σταυρωμένα τα χέρια της.

Η Φάιλε Αϋμπάρα, η σύζυγος του Σκιογέννητου Πέριν Αϋμπάρα. «Πιάστε την!» τσίριξε ο Προφήτης δείχνοντάς τη. Αρκετοί ακόλουθοί του βγήκαν μπροστά, μα οι περισσότεροι δίστασαν. Είχαν δει εκείνο που ο Προφήτης απέτυχε να δει: σκιές στο δάσος πίσω από τη γυναίκα του Αϋμπάρα, ένα ημικύκλιο από σκιές. Σιλουέτες με τόξα που σημάδευαν το ξέφωτο.

Η Φάιλε έγνεψε με μια κοφτή κίνηση και τα βέλη πέταξαν. Όσοι ακόλουθοί του είχαν αποκριθεί τρέχοντας στο κάλεσμά του, έπεσαν πρώτοι, κραυγάζοντας στο σιωπηλό δάσος πριν από την πτώση τους πάνω στο παχύ, αμμώδες χώμα. Ο Προφήτης ούρλιαξε –κάθε βέλος έμοιαζε να τρυπά τη δική του καρδιά. Οι πολυαγαπημένοι ακόλουθοί του! Οι αγαπημένοι αδελφοί του!

Ένα βέλος έπληξε και τον ίδιο ρίχνοντάς τον με την πλάτη στο έδαφος. Γύρω του άνδρες πέθαιναν όπως και νωρίτερα. Γιατί, γιατί δεν τους είχε προστατέψει ο Δράκοντας; Γιατί; Ξαφνικά η φρίκη όλου του σκηνικού τον κατέβαλε, ο πνιγηρός τρόμος να βλέπει τους άντρες του να σωριάζονται κατά κύματα, να τους παρακολουθεί να πεθαίνουν από τα χέρια αυτών των Σκοτεινόφιλων Αελιτών.

Ήταν φταιξιμο του Πέριν Αϋμπάρα. Αν μονάχα είχε καταφέρει ο Προφήτης να το καταλάβει νωρίτερα, τις πρώτες μέρες, προτού καν αναγνωρίσει ποιος ήταν ο Αρχοντας Δράκοντας!

«Δικό μου σφάλμα» ψιθύρισε ο Προφήτης όταν κι ο τελευταίος ακόλουθός του πέθανε. Χρειάστηκαν μπόλικά βέλη για να σταματήσουν αρκετούς από τους δικούς του. Ένωσε υπερηφάνεια.

Αργά-αργά, πάσχισε να σηκωθεί στα πόδια του, με το χέρι

στον ώμο του, εκεί απ' όπου ξεφύτρωνε το στέλεχος του βέλους. Είχε χάσει υπερβολικά πολύ αίμα. Έπεσε ζαλισμένος στα γόνατα.

Η Φάιλε κατέβηκε από τον βράχο της και μπήκε στο ξέφωτο. Την ακολούθησαν δυο γυναίκες με παντελόνια. Έδειχναν ανήσυχες, η Φάιλε όμως αγνόησε τις διαμαρτυρίες τους να μείνει πίσω. Περπάτησε μέχρι τον Προφήτη, βγάζοντας ένα μαχαίρι από τη ζώνη της, μια εξαιρετική λεπίδα με χυτή λαβή που απεικόνιζε το κεφάλι ενός λύκου. Ωρραία. Κοιτώντας το μαχαίρι της, ο Προφήτης θυμήθηκε τη μέρα που είχε κερδίσει τη δική του λεπίδα. Τη μέρα που του την είχε δώσει ο πατέρας του.

«Σ' ευχαριστούμε που μας βοήθησες να επιτεθούμε στη Μάλντεν» του είπε η Φάιλε, σταματώντας ακριβώς μπροστά του. Στη συνέχεια, τον πλησίασε κι άλλο και διαπέρασε την καρδιά του με το μαχαίρι της. Εκείνος έπεσε ανάσκελα με το αίμα να κοχλάζει στο στήθος του.

«Ορισμένες φορές, μια γυναίκα πρέπει να κάνει ό,τι δεν μπορεί ο σύζυγός της» άκουσε τη Φάιλε να λέει στις γυναίκες της, ενώ τα μάτια του πετάρισαν προσπαθώντας να κλείσουν. «Σήμερα κάναμε μια σκοτεινή, αλλά αναγκαία πράξη. Ας μη μιλήσει ποτέ κανείς γι' αυτή στο σύζυγό μου. Δεν πρέπει να το μάθει ποτέ».

Η φωνή της άρχισε να χάνεται. Ο Προφήτης έπεσε.

Μασέμα. Αυτό ήταν το όνομά του. Είχε αποκτήσει το σπαθί του στα δέκατα πέμπτα γενέθλιά του. Ο πατέρας του ήταν πολύ περήφανος.

Τέλειωσε λοιπόν, σκέφτηκε, ανίκανος να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά. Τα σφάλισε κι ένιωσε σαν να 'πεφτε σ' ένα ατέλειωτο κενό. Τα πήγα καλά, Πατέρα, ή απέτυχα;

Καμία απάντηση. Κι έτσι ενώθηκε με το κενό κατηφορίζοντας σε μια ατελείωτη θάλασσα μαυρίλας.